

บทที่ ๒

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ประกอบไปด้วย ส่วนที่เกี่ยวกับความรู้ทาง กีฬาเทนนิส เช่น ประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับกีฬาเทนนิส สนามเทนนิส ลูกเทนนิส ไม้ เทนนิส การดูแลรักษาอุปกรณ์เทนนิส เครื่องแต่งกายสำหรับเล่นเทนนิส มารยาทในการเล่น และแข่งขันเทนนิส มารยาทในการชมเทนนิส ทักษะในการจับไม้เทนนิส ทักษะพื้นฐานทาง กีฬาเทนนิส กติกาการเล่นและการแข่งขันเทนนิสโดยสรุป ศัพท์ทางกีฬาเทนนิส และส่วนที่เกี่ยวข้องกับ การวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ มีดังนี้

ประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับกีฬาเทนนิส

เทนนิสเป็นกีฬาที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน โดยหลักฐานที่ปรากฏในยุคโรมัน และกรีกโบราณมีกีฬาที่คล้าย ๆ กับเทนนิสเล่นกันมาเมื่อประมาณ ๑,๓๐๐ ปีก่อนคริสตกาล^๑ บ้างก็สันนิษฐานว่าเริ่มในสมัยฮีบโดและเปอร์เซียเมื่อประมาณ ๔๐๐ ปีก่อนคริสตกาล^๒ ซึ่งมีการบันทึกไว้ว่า ในสมัยอาณาจักรเปอร์เซียมีกีฬาชนิดหนึ่งเรียกว่า ชิโอแกน (Ciogan) หรือ ทีชิแกน (Tchigan) ซึ่งตีลูกบอลโดยใช้ไม้หรือแร็กเก็ตที่มีตาข่ายชิง และเป็นต้น กำเนิดกีฬาตั้งเดิมของฝรั่งเศส คือ ชิเคน (Chicane) หรือที่เรียกว่า "เจอ เคอ ปูม" (Jeu De Paume) คือ การใช้ฝ่ามือตีลูกบอล ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ อย่างคือ ลองค์ ปูม (Longue Paume) สำหรับการเล่นในทุ่งโล่งหรือที่โล่ง และ คอร์ท ปูม (Courte Paume)

^๑Peter Everett and Virginia Dumas, Beginning Tennis (California: Wadsworth Publishing Company, Inc., 1962), p. 4.

^๒Rebert E. Gensemer, Tennis, 2d ed. (Philadelphia, London and Toronto: W.B. Saunders Company, 1975), p. 3.

สำหรับการ เล่นบนคอร์ทหรือพื้นที่ที่มีขอบเขต^๑ รายละเอียดเกี่ยวกับกีฬาเทนนิสที่ค้นพบและได้รับการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งแรกที่อิตาลี เมื่อปี ค.ศ. ๑๕๕๕^๒

ยุคที่กีฬาเทนนิสเริ่มขึ้นอย่างแท้จริง คือ ยุคของฝรั่งเศสในศตวรรษที่ ๑๒ ถึง ๑๔ แต่ก็ยังคงเป็นการตีลูกบอลด้วยฝ่ามือที่เรียกว่า "เจอ เดอ ปูม" เล่นกันเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูง จนกล่าวได้ว่า เป็นกีฬาสำหรับพระราชอาและพระราชวงศ์โดยเฉพาะ^๓

ยุคของอังกฤษเริ่มต้นในช่วงของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๓ (ค.ศ. ๑๓๒๗-๑๓๗๗) ทรงรับเอาวิธีการเล่น "เจอ เดอ ปูม" มาจากฝรั่งเศส และเรียกเป็น "เทนเนส" (Tenes) ซึ่งมีรากฐานมาจากภาษาฝรั่งเศสคือ "Tenez" หมายถึง "ระวัง" หรือ "เตรียมพร้อม" ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในปัจจุบันว่า "เล่น" ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๔๗๒ เปลี่ยนเป็น "เทนซี" (Tenyse) จนกระทั่งกลายมาเป็น "เทนนิส" (Tennis) ในทุกวันนี้^๔

ในปี ค.ศ. ๑๘๗๐ ได้มีการก่อตั้งสโมสรลอนเทนนิสขึ้นเป็นแห่งแรกในอังกฤษ เรียกว่า "ลีมิงตันลอนเทนนิสคลับ" (The Leamington Lawn Tennis Club) โดยมี พันตรี ฮาร์รี เจม (Major Harry Gem) เป็นประธานสโมสรคนแรกและต่อมาในปี ค.ศ. ๑๘๗๓ พันตรี วอลเตอร์ คล็อบตัน วินฟิลด์ (Major Walter Clopton Wingfield) อดีตพหุศตริเรือนจำครากูนและผู้พิพากษาเมืองมอนต์โกเมอรีไซด์ ได้นำเอากีฬาเทนนิสซึ่งเดิมเล่นกันในร่มมาดัดแปลงเป็นการเล่นกลางแจ้ง และได้ทำการจดทะเบียนเกมการเล่นอย่าง

^๑ วิมเบิลดัน ๑๘๗๗-๑๘๗๘ (กรุงเทพมหานคร: สยามสปอร์ตพับลิชชิ่ง, ๒๕๒๒), หน้า ๑๓.

^๒ Peter Everett and Virginia Dumas, Beginning Tennis (California: Wadsworth Publishing Company, Inc., 1962), p. 4.

^๓ เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ว. ขาญกิจ, ๒๕๒๔), หน้า ๔.

^๔ เรื่องเดียวกัน.

เป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๘๗๔ โดยให้ชื่อว่า "สไปโรไตค์" (Sphairistike) ซึ่งเป็นภาษากรีกแปลว่า "เกมลูกบอล" แต่ไม่เป็นที่นิยมเรียกกันจึงค่อย ๆ ถูกลืมไปในที่สุด^๑

พันตรี วอลเตอร์ คลีปตัน วิงฟิลด์ จึงเปรียบเสมือน "บิดาแห่งวงการเทนนิสโลก" รูปปั้นของเขาตั้งเด่นอยู่ทีลอนเทนนิสสมาคมแห่งอังกฤษในกรุงลอนดอน เพื่อเป็นอนุสรณ์สำหรับเขา ผู้ริเริ่มกีฬาลอนเทนนิส (Lawn Tennis)^๒

เหตุที่เรียกว่า "ลอนเทนนิส" นั้นเพราะว่า เริ่มแรกเล่นกันบนสนามหญ้า และต่อมาได้มีการสร้างสนามเป็นพื้นดิน พื้นซีเมนต์ พื้นไม้ และพื้นวัสดุสังเคราะห์ต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับกีฬาที่จะเล่นได้ทุก ๆ สภาพพื้นสนาม และเล่นได้ทั้งในร่มและกลางแจ้ง ดังนั้นในปี ค.ศ. ๑๘๗๖ สหพันธ์ลอนเทนนิสนานาชาติจึงมีมติให้ตัดคำว่า "ลอน" ออกเหลือเพียงคำว่า "เทนนิส"^๓

ในปี ค.ศ. ๑๘๗๕ สโมสรออลอิงแลนด์โคเก็ทของอังกฤษได้นำเอากีฬาเทนนิสเข้ามาเล่นเพิ่มอีกประเภทหนึ่ง^๔ และในปี ค.ศ. ๑๘๗๗ ได้เปลี่ยนชื่อสโมสรใหม่เป็น "สโมสรออลอิงแลนด์โคเก็ทและลอนเทนนิส" (The All England Croquet and Lawn Tennis Club) ซึ่งได้สร้างขึ้นที่ถนนวอร์เปิล ตำบลวิมเบิลตัน ชานกรุงลอนดอน และในปีเดียวกันนี้เองได้มีการจัดการแข่งขันเทนนิสเพื่อความชนะเลิศประเภทสมัครเล่นของโลกเป็นครั้งแรกที่วิมเบิลตัน^๕

^๑ วิมเบิลตัน ๑๘๗๗-๑๘๗๘ (กรุงเทพมหานคร: สยามสปอร์ตพับลิชชิ่ง, ๒๕๒๒), หน้า ๑๔.

^๒ เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ว. ขาญกิจ, ๒๕๒๔), หน้า ๑๐.

^๓ เรื่องเดียวกัน.

^๔ วิมเบิลตัน ๑๘๗๗-๑๘๗๘, หน้า ๑๔.

^๕ เสถียร มนต์คงธรรม, โลกเทนนิส, หน้า ๑๐.

ในปี ค.ศ. ๑๘๘๘ อังกฤษได้มีการก่อตั้งสมาคมลอนเทนนิสแห่งชาติขึ้นมีชื่อย่อว่า "L.T.A." (The Lawn Tennis Association) โดยมี วิลเลียม เรนชอว์ (William Renshaw) เป็นนายกสมาคมคนแรก^๑ และต่อมาสมาคมนี้ได้จัดพิมพ์กติกาของลอนเทนนิสขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๘๙^๒

ในปี ค.ศ. ๑๘๗๔ กีฬาเทนนิสเริ่มแพร่หลายเข้าไปในสหรัฐอเมริกาโดยนางสาวแมรี เออริง เอาท์เทอบริดจ์ (Miss Mary Ewing Outerbridge) ชาวอเมริกัน และในปี ค.ศ. ๑๘๘๑ ได้มีการก่อตั้งสมาคมลอนเทนนิสแห่งสหรัฐอเมริกาขึ้นมีชื่อย่อว่า "U.S.L.T.A." (The United States Lawn Tennis Association) โดยมี เจมส์ ดไวท์ (James Dwight) เป็นนายกสมาคมคนแรกผู้ได้รับฉายาว่าเป็น "บิดาแห่งอเมริกันเทนนิส" ในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ค.ศ. ๑๘๘๑ ทางสมาคมได้จัดให้มีการแข่งขันลอนเทนนิสแห่งชาติขึ้นเป็นครั้งแรกที่โรดไออร์แลนด์ จนกระทั่งปี ค.ศ. ๑๙๑๔ ได้ย้ายไปจัดที่ เวสต์ไซด์เทนนิสคลับ ในฟอเรสฮิลล์ ลองไออร์แลนด์ รัฐนิวยอร์ก^๓ ซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นการแข่งขันเทนนิส "ยู.เอส.โอเพ่น" (U.S. Open) ที่ฟลัชชิง เมโดว์ รัฐนิวยอร์ก ในปัจจุบันนี้

ในปี ค.ศ. ๑๙๐๐ ดไวท์ เดวิส (Dwight Davis) ผู้คิดวิธีเสิร์ฟแบบอเมริกันทวิสได้บริจาคถ้วยโดยใช้ชื่อของเขาเองให้เป็นรางวัลสำหรับผู้ชนะในการแข่งขันประเภททีม

^๑Lance Tingay, Tennis (New York: Hastings House, Publishers, Inc., 1977), pp. 38-40.

^๒Peter Everett and Virginia Dumas, Beginning Tennis (California: Wadsworth Publishing Company, Inc., 1962), p. 5.

^๓Ibid.

ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ ต่อมาได้กลายมาเป็นการแข่งขันเทนนิส "เดวิส คัพ" (Davis Cup) ซึ่งเป็นการแข่งขันชิงชนะเลิศประเภททีมชายของโลกโดยเปิดโอกาสให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเข้าร่วมในการแข่งขันด้วย^๑

สหพันธ์ลอนเทนนิสนานาชาติ มีชื่อย่อว่า "I.L.T.F." (The International Lawn Tennis Federation) ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๑๒ ที่กรุงปารีส ฝรั่งเศส โดยมี นายอาร์. เจ. แม็คแนร์ (Mr. R.J. McNair) ประธานสมาคมลอนเทนนิสแห่งอังกฤษเป็นประธานคนแรก และได้มีการประชุมอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๓^๒ ซึ่งต่อมาชื่อย่อได้เปลี่ยนมาเป็น "I.T.F." (The International Tennis Federation) มีที่ทำการอยู่ที่กรุงปารีส และกรุงลอนดอน

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ นางยอร์จ ไวท์แมน (Mrs. George Wightman) ซึ่งเคยเป็นผู้ชนะเลิศประเภทหญิงเดี่ยวของสหรัฐอเมริกาได้มอบถ้วยมีชื่อว่า "ไวท์แมน คัพ" (Wightman Cup) สำหรับการแข่งขันเพื่อความชนะเลิศประเภททีมหญิงระหว่างสหรัฐอเมริกา กับอังกฤษ^๓

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ สหพันธ์ลอนเทนนิสนานาชาติได้จัดให้มีการแข่งขันเทนนิส "เฟเดอเรชัน คัพ" (Federation Cup) ซึ่งเป็นการแข่งขันเพื่อความชนะเลิศประเภททีมหญิงของโลกขึ้นเป็นครั้งแรกที่ควีนส์คลับ ประเทศอังกฤษ^๔

^๑Peter Everett and Virginia Dumas, Beginning Tennis (California: Wadsworth Publishing Company, Inc., 1962), p. 5.

^๒Lance Tingay, Tennis (New York: Hastings House, Publishers, Inc., 1977), p. 55.

^๓Everett and Dumas, Beginning Tennis, p. 6.

^๔Tingay, Tennis, p. 111.

กีฬาเทนนิสได้รับการบรรจุเข้าเป็นการแข่งขันประเภทหนึ่งในมหกรรมกีฬาโอลิมปิกเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๙๖ ที่กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ แต่ถูกถอดถอนออกในปี ค.ศ. ๑๙๒๔ หลังจากการแข่งขันโอลิมปิกที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เสร็จสิ้นลง เพราะเกิดการขัดแย้งระหว่างคณะกรรมการโอลิมปิกสากลกับสหพันธ์ลอนเทนนิสนานาชาติเกี่ยวกับเรื่องสถานภาพของนักกีฬาเทนนิส เพราะในระหว่างนั้นได้เริ่มมี "เทนนิสอาชีพ" เกิดขึ้น ปัจจุบันได้มีการพยายามผลักดันให้เทนนิสเป็นกีฬาในการแข่งขันโอลิมปิกอีก แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จแม้จะได้จัดให้มีการสาธิตกีฬาเทนนิสในโอลิมปิกที่ประเทศเม็กซิโก ค.ศ. ๑๙๖๘ ก็ตาม^๑

ในปี ค.ศ. ๑๘๗๑ นักเทนนิสอาชีพได้ร่วมกันจัดตั้งสมาคมนักเทนนิสอาชีพนานาชาติขึ้นเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ของนักเทนนิสอาชีพโดยส่วนรวม มีชื่อย่อว่า "A.T.P." (The Association of Tennis Professionals) โดยมี คลิฟฟ์ ตรียสเคล ชาวอเมริกันเป็นประธานคนแรก^๒

นอกจากการแข่งขันเทนนิสต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีการแข่งขันเทนนิสซึ่งครอบคลุมการแข่งขันเทนนิสอาชีพเกือบทั้งหมดในรอบปี คือ การแข่งขันชิงแชมป์เบียนของโลก หรือ ดับบลิวซีที. มีชื่อย่อว่า "W.C.T." (World Championship Tournament) และการแข่งขันกรังด์ปรีซ์เซอริกิต (Grand Prix) ซึ่งมีขอบข่ายของการแข่งขันอยู่ทั่วโลก การแข่งขันเทนนิสที่มีความสำคัญที่สุดในรอบปี คือ การแข่งขันวิมเบิลดันของอังกฤษ การแข่งขันเฟรนช์โอเพ่นของฝรั่งเศส การแข่งขัน ยู.เอส.โอเพ่นของสหรัฐ และการแข่งขันออสเตรเลีย

^๑ วิมเบิลดัน ๑๘๗๗-๑๘๗๘ (กรุงเทพมหานคร: สยามสปอร์ตพับลิชชิ่ง, ๒๕๒๒), หน้า ๑๗.

^๒ เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดเกษมการพิมพ์, ๒๕๒๔), หน้า ๑๘.

โอเพ่นของออสเตรเลีย หรือที่เรียกกันว่า "เดอะบิกโฟร์" (The Big Four) ผู้ที่สามารถชนะเลิศการแข่งขันทั้ง ๔ แห่งนี้ได้ภายในปีเดียวกันจะได้รับการยกย่องให้ครอบครองตำแหน่ง "แกรนด์สแลม" (Grand Slam)^๑

ในประเทศไทย

สันนิษฐานกันว่า กีฬาเทนนิสเริ่มเข้าสู่ประเทศไทยในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโดยฝรั่งชาวอังกฤษและอเมริกันที่เดินทางเข้ามาพำนักอยู่ในประเทศไทย^๒ และมีหลักฐานปรากฏว่า พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ซึ่งเสด็จกลับจากอังกฤษในปี พ.ศ. ๒๔๔๒ โปรดการทรงเทนนิสมากที่สุด^๓

ในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ ได้มีสโมสรเทนนิสขึ้นอย่างเป็นทางการแห่งแรกในประเทศไทย อยู่ในพระราชอุทยานสราญรมย์มีคอร์ทเทนนิส ๒ คอร์ท และมีสมาชิกอยู่ในราว ๑๐ คน ต่อมาเมื่อมีสมาชิกเพิ่มขึ้นได้ย้ายไปเล่นที่สนามของศิริกัณฑ์สถานแห่งชาติ นอกจากนี้ยังมีสนามเทนนิสอีกไม่กี่แห่ง เช่น ที่บริษัทเบอร์เนียวจำกัด ธนาคารฮ่องกงและเซี่ยงไฮ้ โรงเรียนนายเรือกระทรวงเกษตร บริษัทอมเบย์เบอร์ม่า บ้านหมอแม็คฟาลแลนด์ และบ้านของมิสเตอร์คอลลินส์ เป็นต้น ผู้ที่นิยมเล่นเทนนิสกันในช่วงเวลานั้นส่วนใหญ่มักจะเป็นชาวอังกฤษหรือชาวอเมริกัน ส่วนที่เป็นคนไทยนอกเหนือไปจากกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์แล้วก็คือ พระยาบวรนาถวา (ซุบ สุนทรสารทูล) ซึ่งเป็นผู้ถวายการสอนเทนนิสให้กับพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ นอกจากนี้พระยาบวรนาถวา ยังเป็นคนไทยคนแรกที่สามารถขึ้นเอ็นเทนนิสได้เอง^๔

^๑ เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ว. ชาญกิจ, ๒๕๒๔), หน้า ๓๓-๓๔.

^๒ น. นิยมวานิช, เทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกษมการพิมพ์, ๒๕๒๓), หน้า ๗.

^๓ เสถียร มนต์คงธรรม, โลกเทนนิส, หน้า ๑๑.

^๔ เรื่องเดียวกัน.

กีฬาเทนนิสเริ่มแพร่หลายไปตามจังหวัดต่าง ๆ ของประเทศจนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๔๖๔ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ พระยาสุพรรณสมบัติ และ มร. อาร์.ดี. เคิร์ก ได้เตรียมโครงการ จัดตั้งลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยขึ้น โดยขอความร่วมมือไปยังสโมสรเทนนิสต่าง ๆ และปรากฏเมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๐ ได้มีสโมสรเทนนิส ๑๒ แห่งเข้าร่วมประชุมกัน ก่อตั้งลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย และได้มีการตราระเบียบข้อบังคับของลอนเทนนิสสมาคมขึ้น ซึ่งใช้เป็นบรรทัดฐานมาจนถึงปัจจุบันนี้ สโมสรทั้ง ๑๒ แห่งประกอบไปด้วย ราชกรีฑาสโมสร สโมสรการรถไฟแห่งประเทศไทย สโมสรกีฬาสามัคยาจารย์ สโมสรอังกฤษ สโมสรนครสวรรค์ สโมสรลำปาง สโมสรสีลม สโมสรนาครรัฐ สโมสรเชียงใหม่ยมนาคา สโมสรสงขลา สโมสรกลาโหม และสโมสรภูเก็ต คณะกรรมการลอนเทนนิสสมาคมชุดแรกประกอบไปด้วย พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ทรงเป็นนายกสมาคม มร. อาร์.ดี. เคิร์ก เป็นเลขาธิการกิตติมศักดิ์ พระยาสุพรรณสมบัติเป็นเหรัญญิก สโมสรกรรมการ คือ สโมสรกีฬาสามัคยาจารย์ สโมสรอังกฤษ ราชกรีฑาสโมสร สโมสรสีลม และสโมสรกลาโหม^๑ และทางลอนเทนนิสสมาคมได้จัดการแข่งขันเทนนิสเพื่อความชนะเลิศแห่งประเทศไทยขึ้นเป็นครั้งแรก โดยจัดแข่งขันกันที่สโมสรสีลม เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๐ ในปีเดียวกัน^๒

การก่อตั้งลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยเป็นพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ และทรงรับเอาลอนเทนนิสสมาคมไว้อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ จึงนับได้ว่า พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็น "บิดาแห่งวงการเทนนิสไทย"

^๑ เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร:

ว. ขาญกิจ, ๒๕๒๔), หน้า ๑๑-๑๒.

^๒ ฟอง เกิดแก้ว, การกีฬา, พิมพ์ครั้งที่ ๒. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๑), หน้า ๕๒๔.

และในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ คณะกรรมการลอนเทนนิสสมาคมได้มีการประชุมเพื่อทำตราเครื่องหมายของสมาคม โดยมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ดำเนินการออกแบบเครื่องหมายของสมาคมให้มีเลข ๗ อยู่ภายใต้พระมหามงกุฎ เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่พระองค์ผู้ให้กำเนิดลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย^๑ ถึงแม้ว่าในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ สหพันธ์ลอนเทนนิสนานาชาติจะตัดคำว่า "ลอน" ออกจาก "ลอนเทนนิส" แต่สำหรับลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยได้มีมติให้คงชื่อเดิมไว้ครบถ้วน เพื่อเป็นการรำลึกถึงองค์พระผู้ให้กำเนิดลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย^๒

ลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยได้เริ่มสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสหพันธ์เทนนิสนานาชาติเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๕ และเป็นสมาชิกภาพของสหพันธ์โดยสมบูรณ์ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๕^๓ และในปี พ.ศ. ๒๔๔๕ นี้เองลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยได้แปลกติกาลอนเทนนิสของสหพันธ์เทนนิสนานาชาติขึ้น เพื่อใช้เป็นหลักและเผยแพร่กีฬาประเภทนี้^๔ นอกจากนั้นยังเป็นสมาชิกของสหพันธ์ลอนเทนนิสเอเชีย ซึ่งมีชื่อย่อว่า "A.L.T.F." (The Asia Lawn Tennis Federation) มีที่ทำการอยู่ที่กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น^๕

^๑ เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ว. ชาญกิจ, ๒๕๒๔), หน้า ๑๒.

^๒ น. นิยมวาณิช, เทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกษมการพิมพ์, ๒๕๒๓), หน้า ๘.

^๓ เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกษมการพิมพ์, ๒๕๒๔), หน้า ๔๖.

^๔ ฟอง เกิดแก้ว, การกีฬา, พิมพ์ครั้งที่ ๒. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๑), หน้า ๕๒๔.

^๕ สมภรณ์ ศิริชัย ศิริกายะ, อาจารย์คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๔.

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นครั้งแรกที่กีฬาเทนนิสได้รับการบรรจุให้เป็นกีฬาประเภทหนึ่งในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ ๓ ที่กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งประเทศไทยก็ได้ส่งนักเทนนิสเข้าร่วมในการแข่งขันครั้งนี้ด้วย^๑ และในปีเดียวกันนี้เองประเทศไทยก็ได้ส่งทีมนักเทนนิสชายของไทยเข้าร่วมในการแข่งขันเดวิสคัพในแถบเอเชียเป็นครั้งแรก^๒

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ประเทศไทยได้ส่งนักเทนนิสเข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาแหลมทองหรือเซียบเกมส์ (Seap Games) ครั้งที่ ๑ ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันที่กรุงเทพฯ^๓ ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ การแข่งขันกีฬาแหลมทองก็ได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น "การแข่งขันกีฬาซีเกมส์" (Sea Games) ซึ่งเป็นการแข่งขันครั้งที่ ๔ ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย^๔

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ กีฬาเทนนิสได้รับการบรรจุไว้ในการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๑ ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเทพฯ^๕

^๑ ฟอง เกิดแก้ว, ประวัติพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๐), หน้า ๒๑๔.

^๒ เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดเกษมการพิมพ์, ๒๕๒๕), หน้า ๔๖.

^๓ ฟอง เกิดแก้ว, ประวัติพลศึกษา, หน้า ๒๓๐.

^๔ นรินทร์ นิรันดร, "ซีเกมส์...เริ่มแล้ว," วารสารกีฬา ๑๑ (พฤศจิกายน ๒๕๒๐) ๑๑: ๒๒.

^๕ ฟอง เกิดแก้ว, ประวัติพลศึกษา, หน้า ๒๔๕.

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ กีฬาเทนนิสได้รับการบรรจุไว้ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๑ ซึ่งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน^๑

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ กระทรวงศึกษาธิการได้บรรจุวิชาเทนนิสเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่ง ในหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๔ เป็นครั้งแรก^๒ ต่อมาได้บรรจุไว้เป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑^๓ และเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งในจำนวนวิชาเลือกอื่น ๆ ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๒๔^๔ นอกจากนี้ยังได้มีการบรรจุวิชาเทนนิสเป็นวิชาเลือกในสถาบันผลิตครูทางพลศึกษาและสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาบางแห่งอีกด้วย

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยได้ส่งทีมนักเทนนิสหญิงของไทยเข้าร่วมในการแข่งขันเฟเดอเรชันคัพ ในแถบเอเชียเป็นครั้งแรก^๕

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ประเทศไทยได้จัดการแข่งขันเทนนิสอาชีพระดับโลกในกรุงด์ปรีซ์เซอร์กิงขึ้นเป็นครั้งแรกที่ อินดอร์สเตเดียม หัวหมาก โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า

^๑"กีฬาปัญญาชน' ๑๘," วารสารกีฬา ๘ (ธันวาคม ๒๕๑๔) ๑๒: ๘.

^๒กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๔ (กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร, ๒๕๑๔), หน้า ๒๓.

^๓_____, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑, พิมพ์ครั้งที่ ๒. (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๒๒), หน้า ๑๑๘.

^๔_____, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๒๔ (ม.ป.ท., ม.ป.ป.), หน้า ๑๘๕.

^๕เสถียร มนต์คงธรรม, บรรณาธิการ, โลกเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดเกษมการพิมพ์, ๒๕๒๕), หน้า ๘๘.

"บางกอก เทนนิสคลาสสิก' ๘๐"^๑

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ กีฬาเทนนิสได้รับการบรรจุไว้ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย
อาเซียน ครั้งที่ ๑ ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน โดยจัดขึ้นที่จังหวัด
เชียงใหม่^๒

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ประเทศไทยได้จัดการแข่งขันเทนนิสเยาวชนนานาชาติแห่ง
ประเทศไทย ครั้งที่ ๑ ขึ้นที่พัทธา เป็นการแข่งขันประเภทเยาวชนชายและหญิง อายุ ๑๖
และ ๑๘ ปี^๓ และในปีเดียวกันนี้เอง คณะกรรมการบริหารสหภาพกีฬาโรงเรียนแห่งอาเซียน
ได้มอบหมายให้กรมพลศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยงานของไทยที่เป็นสมาชิกโดยตรงของกลุ่มสมาชิก
อาเซียนเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันเทนนิสนักเรียนอาเซียน ครั้งที่ ๑ ขึ้น ซึ่งเป็น
การแข่งขันประเภทนักเรียนอายุไม่เกิน ๑๘ ปี และมีการศึกษาคำกว่าระดับวิทยาลัยลงมา
โดยจัดขึ้นที่จังหวัดอุดรธานี^๔

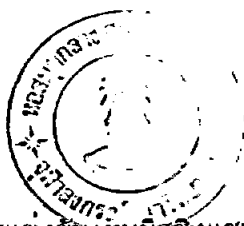
นอกจากดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีการแข่งขันเทนนิสอื่น ๆ อีก เช่น การแข่งขัน
เทนนิสนักเรียนของกรมพลศึกษา การแข่งขันเทนนิสชิงแชมป์ภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย
การแข่งขันเทนนิสเยาวชนชิงแชมป์ประเทศไทย และการแข่งขันเทนนิสซึ่งจัดขึ้นโดยหน่วยงานอื่น ๆ

^๑ เสถียร มนต์คงธรรม, "บางกอกเทนนิสคลาสสิก," นิตยสารเทนนิส ๕
(พฤศจิกายน ๒๕๒๓) ๕๖: ๑๕.

^๒ สุภาพชน, "ยิ้มไม่หุบของเจ้าภาพ," นิตยสารเทนนิส ๖ (ธันวาคม ๒๕๒๔) ๖๕: ๖๒.

^๓ สุรพิชญ์ อมรรวิเชษฐ์, "จากโต๊ะประชุมฯ," นิตยสารเทนนิส ๗ (เมษายน ๒๕๒๔)
๖๘: ๕๘.

^๔ เทนนิสบอย, "เทนนิสนักเรียนอาเซียน," นิตยสารเทนนิส ๗ (พฤษภาคม ๒๕๒๔)
๖๘: ๖๘-๗๐.

การแข่งขันเทนนิสระหว่างประเทศ เช่น การแข่งขันเทนนิสชิงแชมป์เอเชีย การแข่งขันเทนนิสเยาวชนชิงแชมป์เอเชีย ฯลฯ

การแข่งขันเทนนิสนักเรียนของกรมพลศึกษา เดิมจัดการแข่งขันโดยแบ่งเป็นระดับต่าง ๆ ดังนี้ คือ ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษา และประเภททั่วไป ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้เปลี่ยนประเภทของการแข่งขันโดยแบ่งตามประเภทของอายุ ดังนี้ คือ อายุ ๑๒ ปี ๑๔ ปี ๑๖ ปี ๑๘ ปี และ ๒๒ ปี ซึ่งมีทั้งประเภทชายและหญิง ทั้งประเภทเดี่ยวและคู่^๑

การแข่งขันเทนนิสเยาวชนชิงแชมป์ประเทศไทยมีการแข่งขันประเภทต่าง ๆ ดังนี้ คือ ประเภทเยาวชนชายและหญิงทั้งประเภทเดี่ยวและคู่ อายุ ๘ ปี ๑๐ ปี ๑๒ ปี ๑๔ ปี ๑๖ ปี ๑๘ ปี และ ๒๐ ปี^๒

การแข่งขันเทนนิสชิงแชมป์ประเทศไทยมีการแข่งขันประเภทต่าง ๆ ดังนี้ คือ ประเภทชายเดี่ยว ชายคู่ หญิงเดี่ยว หญิงคู่ คู่ผสม ชายเดี่ยวสูงอายุ ๔๐ ปี ชายคู่สูงอายุ ๔๐ ปี หญิงเดี่ยวสูงอายุ ๔๐ ปี หญิงคู่สูงอายุ ๔๐ ปี ชายเดี่ยวสูงอายุ ๔๕ ปี ชายคู่สูงอายุ ๔๕ ปี ชายคู่สูงอายุ ๕๐ ปี ชายคู่สูงอายุ ๕๕ ปี ประเภทสโมสร ประเภททีม และประเภททีมสูงอายุ (อายุไม่ต่ำกว่า ๔๕ ปี)^๓

^๑กรมพลศึกษา, "ระเบียบการแข่งขันเทนนิสนักเรียน นักศึกษา และโรงเรียนของกรมพลศึกษา ประจำปีการศึกษา ๒๕๒๕," (กรุงเทพมหานคร: กองกีฬา กรมพลศึกษา, ๒๕๒๕), หน้า ๑. (อัครสำเนา)

^๒สุรพิชญ์ อมรรวิเชษฐ์, "จากโต๊ะประชุม ฯ," นิตยสารเทนนิส ๗ (เมษายน ๒๕๒๕) ๖๘: ๔๗.

^๓อ่างแก้ว, "เทนนิสชิงแชมป์ประเทศไทย," นิตยสารเทนนิส ๖ (มกราคม ๒๕๒๕) ๖๖: ๓๕-๔๔.

สนามเทนนิส (Tennis Court)

สนามเทนนิสมีหลายประเภท เช่น สนามหญ้า (Grass) สนามดิน (Clay) สนามคอนกรีต (Concrete) สนามไม้ (Wood) สนามไม้ก๊อก (Cork) สนามปูด้วยแอสฟัลท์ (Asphalt) สนามปูด้วยพรมน้ำมัน (Linoleum)^๑ และสนามที่ใช้วัสดุสังเคราะห์ต่าง ๆ เช่น สนามพรมหญ้าสังเคราะห์ สนามยางและยางเทียม เป็นต้น ผิวพื้นสนามที่ให้ความเร็วสูงสุด คือ ผิวพื้นสนามไม้ขัดเงา รองลงมา คือ ผิวพื้นสนามหญ้าตัดเกรียนบนพื้นที่อัดแน่น ส่วนสนามที่ปูด้วยแอสฟัลท์อย่างหนาจะทำให้ความเร็วในการเล่นต่ำสุด^๒

สนามต้องเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาว ๗๘ ฟุต (๒๓.๗๗ เมตร) กว้าง ๒๗ ฟุต (๘.๒๓ เมตร) สำหรับคอร์ทประเภทเดี่ยว (Singles Court) และกว้าง ๓๖ ฟุต (๑๐.๙๗ เมตร) สำหรับคอร์ทประเภทคู่ (Doubles Court) กว้างกว่าคอร์ทประเภทเดี่ยวออกไปข้างละ $๕\frac{๑}{๒}$ ฟุต (๑.๓๗ เมตร) พื้นที่ที่ตัดออกไปเรียกว่า "แอลลี" (Alley) เน็ตข่าย (Net) แบ่งครึ่งสนามอยู่ตรงกลาง ตาข่ายนี้ต้องขึงด้วยเชือกหรือลวดซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน $\frac{๑}{๓}$ นิ้ว (๘ เซนติเมตร) ปลายทั้งสองของเชือกหรือลวดนี้ต้องขึงอยู่กับหัวเสาหรือขึงอยู่บนหัวเสา (Post) ซึ่งสูง ๓ ฟุต ๖ นิ้ว (๑.๐๗ เมตร) เสาทั้งสองจะต้องเป็นแท่งสี่เหลี่ยมหน้าไม่เกิน ๖ นิ้ว หรือเป็นทรงกลมเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน ๖ นิ้ว (๑๕ เซนติเมตร) ปีกอยู่ห่างสนามจากกลางเสาข้างละ ๓ ฟุต (๐.๙๑๔ เมตร) ตาข่ายจะต้องขึงเต็มเนื้อที่ระหว่างเสา และช่องตาข่ายจะต้องเล็กพอไม่ให้ลูกบอลลอดผ่านได้ตรงกึ่งกลางสนามต้องมีผ้าแถบ (Strap) กว้างไม่เกิน ๒ นิ้ว (๕ เซนติเมตร) สีขาวคอยกำกับและดึงตาข่ายให้ตึงและสูงขึ้นจากพื้น ๓ ฟุต (๐.๙๑๔ เมตร) ส่วนที่

^๑Joan D. Johnson and Paul J. Xanthos, Tennis, 2d ed. (Iowa: WM. C. Brown Company Publishers, 1972), p. 3.

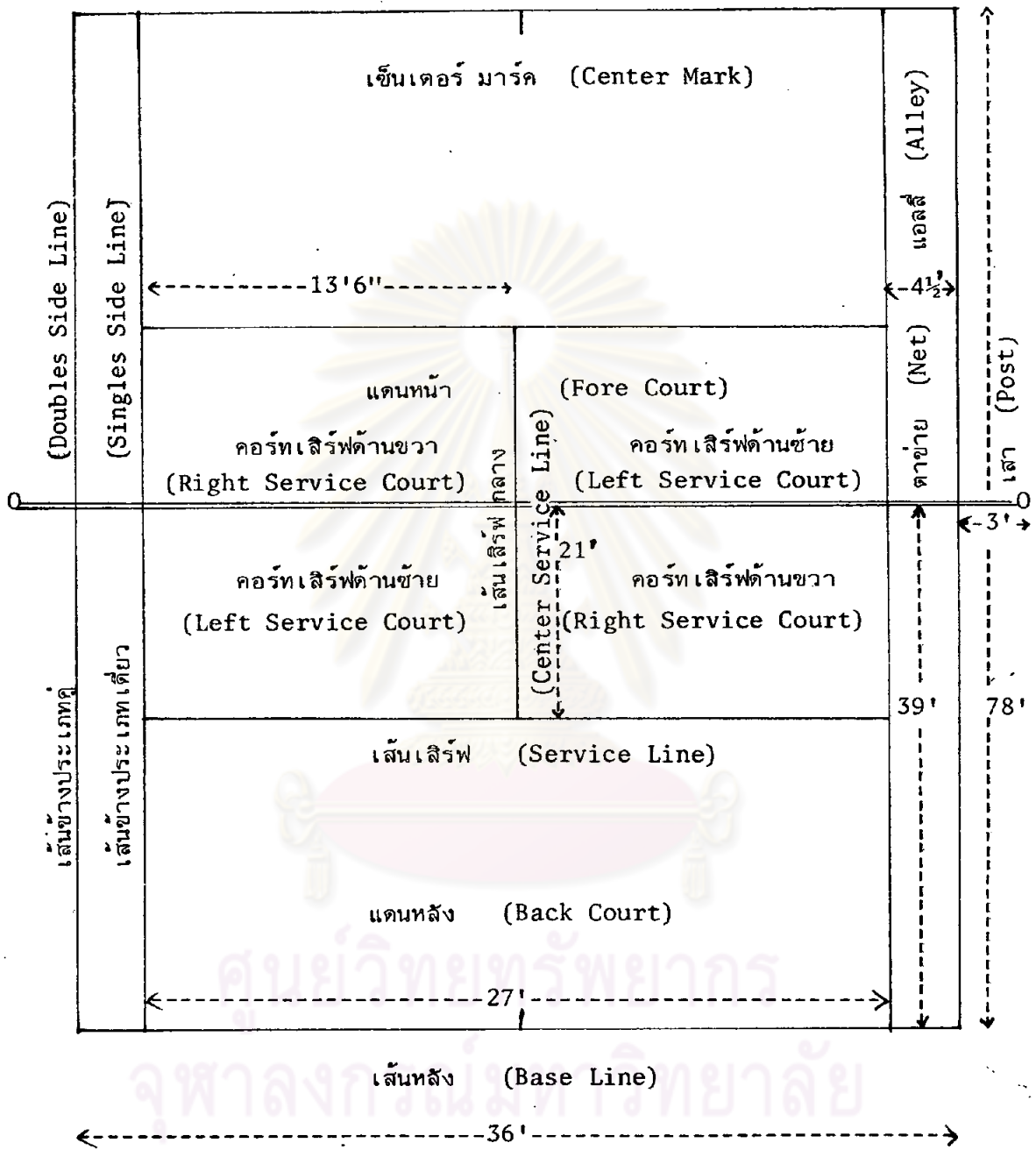
^๒แคลเรนซ์ โจนส์, เทนนิสที่รัก, แปลโดย จริญญา วัตร (กรุงเทพมหานคร: ชมรมเทนนิสจามจุรี, ๒๕๒๔), หน้า ๒๔.

ตาข่ายแขวน (ห้อย) อยู่กับ เชือกหรือลวด บริเวณด้านบนของตาข่ายต้องมีแถบผ้ากว้างไม่ต่ำกว่า ๒ นิ้ว (๕ เซนติเมตร) และไม่เกิน ๒^๑/_๒ นิ้ว (๖.๓ เซนติเมตร) สีขาว ซึ่งเรียกว่าแถบขวาง (Band) ตามไปทางยาวของตาข่ายทั้งสองด้าน^๑

เส้นกำกับปลายสนามด้านกว้างเรียกว่า เส้นหลัง (Base Line) และเส้นกำกับด้านยาวเรียกว่า เส้นข้าง (Side Line) เส้นที่ลากขนานกับตาข่ายทั้งสองด้านและห่างจากตาข่ายด้านละ ๒๑ ฟุต (๖.๔๐ เมตร) เรียกว่า เส้นเสิร์ฟ (Service Line) เส้นตรงที่ลากจากจุดกึ่งกลางของเส้นเสิร์ฟด้านหนึ่งขนานกับเส้นข้างไปยังจุดกึ่งกลางของเส้นเสิร์ฟอีกด้านหนึ่ง เรียกว่า เส้นเสิร์ฟกลาง (Center Service Line) เส้นนี้ต้องมีขนาดกว้าง ๒ นิ้ว (๕ เซนติเมตร) และจะแบ่งพื้นที่แต่ละข้างของตาข่ายระหว่างเส้นเสิร์ฟกับเส้นข้างออกเป็นสองส่วนเท่า ๆ กัน แต่ละส่วนนี้เรียกว่า คอร์ทเสิร์ฟ (Service Court) เส้นหลังทั้งสองจะถูกแบ่งครึ่งโดยจุดกึ่งกลาง (Center Mark) ซึ่งเป็นเส้นขีดให้สัมผัสและตั้งได้ฉากกับเส้นหลังให้มีความยาว ๔ นิ้ว (๑๐ เซนติเมตร) กว้าง ๒ นิ้ว (๕ เซนติเมตร) เข้าไปทางด้านในสนามและอยู่ในแนวเดียวกับเส้นเสิร์ฟกลาง เส้นอื่น ๆ ทั้งสิ้นจะต้องกว้างไม่ต่ำกว่า ๑ นิ้ว (๒.๕ เซนติเมตร) และไม่เกิน ๒ นิ้ว (๕ เซนติเมตร) เว้นแต่เส้นหลังซึ่งอาจจะกว้างได้ถึง ๔ นิ้ว (๑๐ เซนติเมตร) ความกว้างของขนาดต่าง ๆ ต้องวัดจากขอบด้านนอกของแต่ละเส้น และในการแข่งขันชิงถ้วยเดวิส (Davis Cup) ระหว่างประเทศหรือในการแข่งขันเพื่อความชนะเลิศซึ่งจัดขึ้นเป็นทางการโดยสหพันธ์ระหว่างประเทศได้กำหนดไว้ว่า จะต้องมียุทธภัณฑ์หลังเส้นหลังแต่ละข้างไม่ต่ำกว่า ๒๑ ฟุต (๖.๔ เมตร) และมีพื้นที่ด้านข้างไม่ต่ำกว่า ๑๒ ฟุต (๓.๖๖ เมตร)^๒

^๑ น. นิยมวานิช, เทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกษมการพิมพ์, ๒๕๒๓), หน้า ๔.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔-๑๐.

แผนผังสนามเทนนิส^๑

^๑Peter Everett and Virginia Dumas, Beginning Tennis (California: Wadsworth Publishing Company, Inc., 1962), p. 11.

ลูกเทนนิส (Tennis Balls)

ลูกเทนนิสทำมาจากยางซึ่งทำเป็นรูปถ้วย ๒ ชั้นเอามาประกบกันด้วยวิธีทางเคมี และห่อหุ้มด้วยสักหลาด ภายในลูกเทนนิสอัดไว้ด้วยอากาศหรือแก๊ส ซึ่งเมื่อลูกเทนนิสนี้ตกลงที่พื้นจะทำให้กระดอนขึ้น และลูกเทนนิสนี้จะถูกบรรจุไว้ในกระป๋องสุญญากาศเพื่อที่จะรักษาแรงอัดภายในลูกเทนนิสให้คงทนอยู่ได้ ๖-๘ เดือน^๑ ในปัจจุบันสักหลาดมีราคาแพงทั้งยังคงทนน้อยกว่าในลอนและพลาสติก จึงทำให้วัสดุหุ้มลูกเทนนิสในปัจจุบันจึงเป็นวัสดุผสมระหว่างวัสดุธรรมชาติกับวัสดุสังเคราะห์ และมีผู้ผลิตจำนวนมากหันมาผลิตลูกเทนนิสประเภท "ไร้ความดันภายใน" ซึ่งไม่ต้องบรรจุไว้ในกระป๋องสุญญากาศ และให้แรงกระดอนอันสม่ำเสมอตลอดอายุของการใช้ลูกเทนนิส^๒

กติกาสำหรับลูกเทนนิสที่จะใช้ในการแข่งขัน ผิวนอกของลูกเทนนิสจะต้องกลมกลิ้ง โดยสม่ำเสมอทั้งลูก มีสีขาวหรือสีเหลือง ถ้ามีรอยต่อจะต้องไม่มีตะเข็บ ลูกเทนนิสจะต้องมีเส้นผ่าศูนย์กลางโตกว่า $2\frac{1}{8}$ นิ้ว (๖.๓๕ เซนติเมตร) และน้อยกว่า $2\frac{3}{8}$ นิ้ว (๖.๖๗ เซนติเมตร) และมีน้ำหนักมากกว่า ๒ ออนซ์ (๕๖.๗ กรัม) และน้อยกว่า $2\frac{1}{8}$ ออนซ์ (๕๘.๔ กรัม) อากาศกระดอนเมื่อทิ้งลงมาจากที่สูง ๑๐๐ นิ้ว (๒๕๔ เซนติเมตร) บนพื้นคอนกรีตจะต้องกระดอนสูงกว่า ๕๓ นิ้ว (๑๓๕ เซนติเมตร) และต่ำกว่า ๕๘ นิ้ว (๑๔๗ เซนติเมตร) และถ้าบีบปลายทั้งสองข้างเส้นผ่าศูนย์กลางเข้าไปด้วยกำลัง ๑๘ ปอนด์ (๘.๑๖๕ กิโลกรัม) ผิวของลูกจะยุบเข้าไปมากกว่า ๐.๒๒๐ นิ้ว (๐.๕๖ เซนติเมตร) และน้อยกว่า ๐.๒๕๐ นิ้ว (๐.๖๔ เซนติเมตร) ส่วนที่โป่งออกจะต้องมากกว่า ๐.๓๕๐ นิ้ว (๐.๘๘ เซนติเมตร) และน้อยกว่า ๐.๔๒๕ นิ้ว (๑.๑๐ เซนติเมตร) ตัวเลขเหล่านี้ได้เสียจากการกดลูกในแนวแกนทั้งสามของลูก และค่าที่ได้จากการกดในระหว่างแกนที่ต่างกันคู่หนึ่งคู่ใดต้องไม่ต่างกันมากกว่า ๐.๐๓๐ นิ้ว (๐.๐๘ เซนติเมตร)^๓

^๑Peter Everett and Virginia Dumas, Beginning Tennis (California: Wadsworth Publishing Company, Inc., 1962), p. 7.

^๒แคลเรนซ์ โจนส์, เทนนิสที่รัก, แปลโดย จริยา วัตร (กรุงเทพมหานคร: ชมรมเทนนิสจามจุรี, ๒๕๒๔), หน้า ๒๔.

^๓น. นิยมวานิช, เทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดเกษมการพิมพ์, ๒๕๒๓), หน้า ๑๐.

ไม้เทนนิส หรือ แร็กเก็ต (Racket)

ไม้เทนนิสเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญที่สุดในการเล่นเทนนิส ไม้เทนนิสมีส่วนต่าง ๆ ดังนี้ คือ ส่วนด้าม (Handle) และส่วนหน้าของไม้เทนนิส (Racket Face) ส่วนด้ามของไม้เทนนิสประกอบด้วย ฝัจับ (Grip) และคอไม้ (Throat) ส่วนหน้าของไม้เทนนิสประกอบด้วย กรอบ (Frame) ฝีมเอ็น (Strings) ซึ่งอยู่

วัสดุที่ใช้ทำไม้เทนนิสมีหลายประเภท เช่น ทำมาจากไม้ เหล็ก อลูมิเนียม ไบแก้ว โบรอน กราไฟท์ พลาสติก และวัสดุอื่น ๆ อีกหลายชนิด ไม้ที่ใช้ทำไม้เทนนิส เช่น ไม้ไผ่ (Bamboo) ไม้แอช (Ash) เป็นไม้จำพวกมะกอก ไม้ฮิคกอรี่ (Hickory) เป็นไม้จำพวกต้นมันฮ้อ ไม้วิลโลว์ (Willow) เป็นไม้จำพวกสนุ่น หรือตะไคร้บัก เป็นต้น โดยเอามาทำเป็นแผ่นบาง ๆ ซ้อนกันหลาย ๆ ชั้นตัดเป็นรูปโครงไม้เทนนิสแล้วอัดประกบเข้าด้วยกัน ไม้เทนนิสไม่ว่าจะเป็นไม้หรือโลหะต่างก็มีข้อดีข้อเสีย ด้วยกันทั้งสองอย่าง ไม้เทนนิสที่เป็นไม้นั้นสามารถผ่อนคลายแรงสั่นสะเทือนได้ดีกว่าโลหะ แต่ไม้เทนนิสที่เป็นโลหะนั้นมีความแข็งแรงรักษาได้ง่าย และน้ำหนักเบากว่า ในปัจจุบันได้มีการผลิตไม้เทนนิสที่ทำมาจากไม้โดยมีการนำเอาใยแก้วหรือกราไฟท์มาประกบผิวส่วนหัวของไม้เทนนิสเพื่อเพิ่มความแข็งแรงขึ้นอีก และยังได้มีการพัฒนาในการผลิตไม้เทนนิสโดยทำมาจากใยแก้ว (Fiberglass) และกราไฟท์ (Graphite) ซึ่งสามารถช่วยรับแรงสั่นสะเทือนและมีความยืดหยุ่นมากขึ้น^๑

ไม้เทนนิสโดยทั่วไปจะมีหน้าไม้เป็นรูปไข่หรือวงรี บางชนิดเป็นรูปร่างกลมและบางชนิด ออกแบบหน้าไม้กว้างมากกว่าธรรมดา มาตรฐานโดยทั่วไปไม้เทนนิสยาว ๒๗ นิ้ว ความกว้างของหน้าไม้ ๔ นิ้ว^๒ น้ำหนักของไม้เทนนิสแบ่งออกเป็น ๓ ขนาด คือ เบา (Light) ปานกลาง (Medium) และหนัก (Heavy) ซึ่งมีน้ำหนักตั้งแต่ ๑๒ $\frac{1}{2}$ - ๑๔ $\frac{1}{2}$ ออนซ์ ผู้หญิงปกติจะเลือกใช้ น้ำหนักตั้งแต่ ๑๒ $\frac{1}{2}$ - ๑๓ $\frac{1}{2}$ ออนซ์ ในขณะที่ผู้ชายจะเลือกใช้น้ำหนักตั้งแต่ ๑๓ $\frac{1}{2}$ - ๑๔ $\frac{1}{2}$ ออนซ์

^๑แคลเรนซ์ โจนส์, เทนนิสที่รัก, แปลโดย จริยา วัตร (กรุงเทพมหานคร: ชมรมเทนนิสจามจุรี, ๒๕๒๔), หน้า ๑๔.

^๒Robert E. Gensemer, Tennis, 2d ed. (Philadelphia, London and Toronto: W.B. Saunders Company, 1975), p. 9.

ขนาดของด้ามที่จับ (Grip) มีขนาดตั้งแต่ ๔^๖ - ๔ นิ้ว ผู้หญิงจะเลือกใช้ตั้งแต่ ๔^๖ - ๔^๗ นิ้ว และผู้ชายจะเลือกใช้ตั้งแต่ ๔^๘ - ๔ นิ้ว^๑ ซึ่งขนาดของไม้เทนนิสดังกล่าว เป็นขนาดมาตรฐานสำหรับผู้เล่นในประเทศทางตะวันตก สำหรับผู้เล่นในแถบเอเชียหรือคนไทยนั้น ผู้หญิงส่วนใหญ่ใช้ไม้ที่มีน้ำหนักขนาดเบา ขนาดด้ามที่จับตั้งแต่ ๔ - ๔^๖ นิ้ว และผู้ชายส่วนใหญ่ใช้ไม้ที่มีน้ำหนักขนาดเบาและขนาดปานกลาง ขนาดด้ามที่จับตั้งแต่ ๔^๖ - ๔^๘ นิ้ว ขนาดของน้ำหนักและขนาดของด้ามที่จับส่วนใหญ่จะเขียนประทับบนไม้เทนนิส เช่น ๔^๖ L และ ๔^๘ M เป็นต้น "๔^๘ M" หมายความว่า ไม้เทนนิสนี้มีน้ำหนักขนาดปานกลาง และมีขนาดด้ามที่จับยาว ๔^๘ นิ้ว

เอ็นที่ใช้ซึ่งไม้เทนนิสมี ๒ ชนิด คือ เอ็นแท้ (Gut) และเอ็นไนลอน (Nylon) เอ็นแท้นั้นราคาแพงเพราะมีความยืดหยุ่นดี แต่ไม่ทนทานต่อความชื้น ส่วนเอ็นไนลอนนั้นมีความทนทานดี และราคาถูกกว่า แต่มีความยืดหยุ่นไม่ดีเท่าเอ็นแท้ ความตึงในการขึ้นเอ็นสำหรับนักเทนนิสโดยทั่วไปประมาณ ๕๐ - ๖๐ ปอนด์ แต่สำหรับนักเทนนิสในระดับอาชีพอาจจะขึ้นเอ็นตึงถึง ๗๐ ปอนด์ ทั้งนี้แล้วแต่ความต้องการของแต่ละบุคคล^๒

ความสมดุลย์ของไม้เทนนิส ซึ่งไม้เทนนิสบางชนิดหัวไม้หนัก บางชนิดด้ามไม้หนัก และบางชนิดจะหนักสมดุลย์กัน นักเทนนิสที่ชอบ เล่นท้ายคอร์ทส่วนมากจะชอบไม้เทนนิสที่มีหัวหนัก และนักเทนนิสที่ชอบ เล่นหน้าเน็ตส่วนมากจะชอบไม้เทนนิสที่มีด้ามไม้หนักหรือหนักสมดุลย์กัน^๓

การดูแลรักษาอุปกรณ์เทนนิส^๔

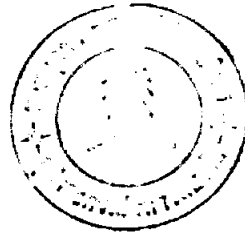
๑. เก็บไม้เทนนิสไว้ในที่แห้ง หมุนเกลียวให้มีความตึงเท่า ๆ กัน และวางไว้บนพื้นราบหรือวางคอกไม้เทนนิสไว้บนที่รองรับ

^๑Peter Everett and Virginia Dumas, Beginning Tennis (California: Wadsworth Publishing Company, Inc., 1962), p. 9.

^๒Ibid., p. 8.

^๓Ibid., p. 9.

^๔Ibid., p. 10.

๒. เก็บไม้เทนนิสไว้ในถุงคลุมที่กันน้ำได้
๓. อย่าใช้ไม้เทนนิสตีวัตถุอย่างอื่นนอกจากลูกเทนนิส และอย่าใช้ไม้เทนนิสลากหรือครูดไปตามพื้นเพื่อเก็บลูก
๔. เมื่อไม้เทนนิสเปียกน้ำควรเช็ดให้แห้งด้วยผ้า และดูเขียนไขลงบนเอ็นเพื่อไม่ให้เอ็นแห้งเร็วเกินไป ซึ่งอาจจะทำให้เอ็นขาดได้
๕. ลงน้ำมันตามขอบไม้เทนนิส เพื่อรักษาเนื้อไม้ และลงแซลแล็คเพื่อป้องกันเอ็น และทาน้ำมันบนไม้เทนนิสที่มีรอยแตก
๖. อย่าวางไม้เทนนิสลงบนที่ซึ่งอาจจะมีการเดินผ่านไปมา
๗. เก็บรักษาอุปกรณ์ไว้ในอุณหภูมิที่เหมาะสม หลีกเลี่ยงความร้อน และความเย็นจัด
๘. อย่าใช้ลูกเทนนิสที่เปียก เพราะความชื้นจะเป็นอันตรายต่อเอ็น
๙. ผ่อนความตึงของตาข่ายลงเมื่อไม่ได้ใช้
๑๐. ช่อมแซมความเสียหายที่เกิดขึ้นบนตาข่าย ขณะเมื่อยังเป็นรอยเล็ก ๆ

เครื่องแต่งกายสำหรับ เล่นเทนนิส

การแต่งกายในการเล่นเทนนิสในปัจจุบัน นิยมใช้เครื่องแต่งกายที่ทำให้เกิดความ สะดวกสบาย และให้มีความเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่ว โดยมากใช้ผ้ายัด เช็ตโปโล กางเกง ขาสั้น กุ้งเท้าและรองเท้าผ้าใบสีขาว สำหรับสตรีใส่กระโปรง หรือกางเกงขาสั้นสีขาว ในเรื่องสีของเครื่องแต่งกายนี้มิได้กำหนดไว้ในกฎ หรือข้อบังคับใดว่าให้ใช้สีนั้นหรือสีนี้ แต่ เป็นที่ยอมรับกันโดยปริยายว่าสีขาวเป็นสีของกีฬาเทนนิส^๑ และสำหรับรองเท้านั้น ควรมีพื้นราบ ทั้งฝ่าเท้าและสันเท้า ส่วนบนเป็นผ้าใบ และฝ่าเท้าเป็นยาง ส่วนพื้นรองเท้าไม่ควรจะมีรูกว้าง ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่พื้นผิวของสนามเทนนิสได้^๒

^๑องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, กติกาและวิธีเล่นเทนนิส (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๒๓), หน้า ๗.

^๒Peter Everett and Virginia Dumas, Beginning Tennis (California: Wadsworth Publishing Company, Inc., 1962), p. 9.

มรรยาทในการเล่นและแข่งขันเทนนิส

๑. อย่าพยายามพูดถึงข้อเสียในการตีลูกโฟร์แฮนด์ หรือแบ็คแฮนด์ของผู้ที่เล่นกับท่าน โดยที่เขาไม่ได้ตาม

๒. อย่าพยายามคุยถึงชัยชนะของตนเองบ่อย ๆ ในวงสนทนา

๓. อย่าคุยกับผู้ชนะว่า ท่านก็รู้จักอ่อนของผู้ต่อสู้ของเขาเหมือนกัน

๔. เวลาที่เล่นคู่กับคนที่เก่งกว่าท่าน จงอย่าแย่งเล่นคอร์ทแบ็คแฮนด์ นอกจากท่านถนัดมือซ้าย

๕. เมื่อเวลาหมดเกมคู่ อย่าหยุดกินน้ำ หรือด่วงเวลาการแข่งขัน

๖. อย่าเดินทอดน่องผ่านหลังคอร์ทในขณะที่เขากำลังเล่นหรือแข่งขันอยู่

๗. อย่าเล่นแต่เฉพาะกับมือดี ๆ เท่านั้น บางครั้งควรให้โอกาสแก่ลูกภาพสตรี เด็กหรือมือที่อ่อนกว่า เล่นด้วยบ้าง

๘. ถ้าคอร์ทอื่นมี ๔ คนอยู่แล้ว คอร์ทท่านขาดคนอย่าพยายามไปชวนเขามา

๙. เทนนิสเป็นเกมที่มีความสง่าและงดงาม ฉะนั้นอย่าลงไปในคอร์ทด้วยเสื้อผ้า

ที่เประอะเปื้อนสกปรก

๑๐. คอหน้าแขกอย่าพยายามวิจารณ์ผู้เล่นที่มีชื่อเสียงให้แขกฟัง

๑๑. อย่าออกความเห็นเกี่ยวกับลูกที่เราตีไปยังฝ่ายตรงข้ามว่าดีหรือออก

๑๒. อย่าพยายามพูดหรือวิจารณ์เกมกับผู้แพ้ ถ้าเขาไม่ได้ตาม

๑๓. เวลาพาร์ทเนอร์ (คู่) ดีไม่ดี อย่าซ้ำเติม เพราะทุกคนย่อมอยากเล่นได้ดีที่สุด

๑๔. อย่าเล่นฟรีโดยไม่ยอมเสียค่าบำรุงให้แก่สมาคมหรือสโมสรนั้น ๆ ตามระเบียบ

น. นิยมวาณิช, เทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดเกษมการพิมพ์,

๒๕๒๓), หน้า ๑๐๑.

มารยาทในการชมเทนนิส^๑

๑. ควรเข้านั่งประจำที่นั่งก่อนเริ่มการแข่งขัน หากไม่สามารถปฏิบัติได้ ควรรอให้จบเกมเสียก่อน ทั้งนี้เพราะความเคลื่อนไหวใด ๆ ในการแข่งขันที่ดำเนินอยู่จะเป็นการเสียสมาธิแก่ผู้แข่งขัน
๒. ไม่ควรปรบมือระหว่างที่ผู้แข่งขันกำลังตีลูกโต้กันไปมา ควรรอให้การตีได้นั้นเสร็จลง จึงแสดงความพอใจของท่านได้ตามต้องการ
๓. ควรงดการปรบมือเช่นกัน ในกรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำคะแนนได้จากการตีลูกซึ่งสะดวก เนื้ ยกเว้นแต่ลูกในลักษณะดังกล่าวนั้นทำได้ด้วยการตีที่ควรแก่การชม เขยจริง ๆ
๔. เมื่อลูกกระเด็นออกจากสนามเข้าไปในกลุ่มผู้ชม อย่าขว้างลูกกลับเข้ามาในสนามระหว่างที่การแข่งขันกำลังดำเนินอยู่ ควรคอยจนการตีลูกหยุดลง จึงโยนลูกนั้นไปให้กับเจ้าหน้าที่ที่จัดไว้เก็บลูก
๕. ไม่ควรซักถามเหตุผลในเรื่องที่ผู้ตัดสินหรือผู้กำกับเส้นได้ตัดสินไปแล้ว โปรดระลึกว่าเจ้าหน้าที่เหล่านั้นได้รับการฝึกอย่างดีจนมีความชำนาญในกีฬาเทนนิสมาแล้ว และเป็นผู้ที่อยู่ในตำแหน่งที่สามารถมองเห็น และเข้าใจในเรื่องที่เขามีหน้าที่รับผิดชอบได้อย่างดีที่สุดแล้วด้วย
๖. โปรดระลึกว่าในขณะที่การแข่งขันดำเนินอยู่นั้นผู้แข่งขันต้องใช้สมาธิอย่างยิ่ง สิ่งรบกวนเล็ก ๆ น้อย ๆ อาจมีผลต่อการตีลูกของผู้แข่งขัน ฉะนั้น โปรดช่วยให้มีความเคลื่อนไหวหรือเสียงน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

ทักษะในการจับไม้เทนนิส (Grip)^๒

ทักษะในการจับไม้เทนนิสมีหลายแบบ นักเทนนิสชั้นนำของโลกต่างก็มีทักษะในการจับ

^๑น. นิยมวานิช, เทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดเกษมการพิมพ์, ๒๕๒๓), หน้า ๒๔.

^๒Fred Weymuller, "How Should You Grip the Racquet?," in Tennis Strokes and Strategies, ed. Tennis Magazine, 4th ed. (New York: Simon and Schuster, 1975), pp. 15-22.

ไม้แตกต่างกันไปแล้วแต่ความถนัดของแต่ละคน แต่มีเพียง ๓ แบบเท่านั้นที่นับได้ว่าเป็นพื้นฐานของ เทนนิส คือ การจับไม้แบบอีสต์เทิร์น (Eastern Grip) แบบคอนติเนนตัล (Continental Grip) และแบบเวสต์เทิร์น (Western Grip) วิธีกรจับไม้ซึ่งจะได้ให้รายละเอียดต่อไปนี้ ใช้สำหรับผู้เล่นที่ถนัดมือขวาเท่านั้น ส่วนผู้ที่ถนัดมือซ้ายให้กระทำตรงกันข้ามทั้งหมด

การจับไม้แบบอีสต์เทิร์นมี ๒ แบบ คือ จับแบบโฟร์แฮนด์ และแบบแบ็คแฮนด์ ชื่อของการจับไม้แบบนี้เกิดจากการที่การจับไม้แบบนี้ใช้เป็นครั้งแรกในพวกที่เล่น เทนนิสทางฝั่งตะวันออกของสหรัฐ ซึ่งนิยมเล่นบนคอร์ทดิน (Clay Court) คอร์ทแบบนี้ลูกจะกระดอนได้ระดับเอว นักเทนนิสส่วนมากจึงชอบจับแบบนี้ เนื่องจากสามารถตีลูกได้ดีทุกระดับไม่ว่าลูกจะมาสูงหรือต่ำ และตีได้ง่ายทั้งโฟร์แฮนด์และแบ็คแฮนด์

การจับไม้แบบอีสต์เทิร์นโฟร์แฮนด์นั้น จับได้ง่ายมาก เพราะเหมือนกับการจับมือ ทักทาย หรือ "เช็กแฮนด์" (Shake Hand) แบบที่ฝรั่งทักทายกัน โดยตั้งไม้ให้ขนานกับพื้น ให้สันไม้ชี้ลงตั้งฉากกับพื้น และเอามือของเราจับกับไม้แบบ "เช็กแฮนด์" การจับไม้แบบนี้ สันมือจะอยู่ด้านขวาของไม้ นิ้วหัวแม่มือจะโอบเข้ามาอยู่ที่ฝั่งซ้าย และเมื่อรวบนิ้วที่เหลือเข้ากับไม้ นิ้วชี้จะแยกออกห่างจากนิ้วอื่น ๆ เล็กน้อย โดยที่โคนนิ้วชี้จะยังอยู่ทางฝั่งขวา

การจับไม้แบบอีสต์เทิร์น แบ็คแฮนด์ จับโดยให้หมุนมือจากที่จับแบบอีสต์เทิร์นโฟร์แฮนด์ มาทางซ้าย ๑ ใน ๔ ของด้ามจับ ซึ่งเราจะรู้สึกได้โดยสันมือจะขยับมาอยู่ทางเกือบจะมุมซ้าย ของด้ามไม้ด้านบน นิ้วหัวแม่มือจะโอบเฉียงอยู่ทางด้านซ้ายของด้ามและโคนนิ้วชี้จะขยับขึ้นมาอยู่ มุมขวาบน

การจับไม้แบบคอนติเนนตัล การจับแบบนี้มีชื่อขึ้นมาเพราะการใช้แบบนี้แพร่หลายมาก ในทวีปยุโรป โดยเฉพาะในฝรั่งเศสซึ่งพื้นคอร์ทเป็นดินเหนียว ลูกตกแล้วกระดอนต่ำ การตีด้วยการจับไม้แบบนี้ดีมากสำหรับตีลูกที่ลอยต่ำ แต่มีความยากเมื่อลูกสูงกว่าระดับเอว เพราะการจับไม้แบบนี้อุ้งมือที่กระชับไม้อยู่ด้านบนของด้าม มีผลโดยตรงทำให้ควบคุมหน้าไม้ได้ยากเวลา ตีลูกที่มาสูง แต่การจับไม้แบบนี้ไม่มีการเปลี่ยนเวลาตีโฟร์แฮนด์หรือแบ็คแฮนด์สามารถตีได้เลย การจับไม้แบบนี้จับได้โดยวางไม้ตั้งให้ขอบไม้วางตั้งฉากไปกับพื้นและจับขึ้นมา เหมือนกับมัน เป็น "ค้อนตอกตะปู" ถ้าจับได้ถูกต้องสันมือจะอยู่ด้านบนของด้าม นิ้วหัวแม่มือจะโอบตรงไปรวบไม้ ด้านซ้าย และโคนนิ้วชี้จะมีตำแหน่งวางอยู่ด้านบนขวา การจับไม้แบบนี้ไม่เหมาะกับผู้เล่น

ทั่วไปเนื่องจากต้องมีมือที่แข็งแรงและมีจังหวะการตีที่ชำนาญมาก เมื่อบวกกับความลำบากในการตีลูกสูงด้วยแล้ว นักเทนนิสทั่วไปจึงน่าจะใช้การจับไม้แบบอีสต์เทิร์นมากกว่า

การจับไม้แบบเวสต์เทิร์น มีความเป็นมาจากการที่นักเทนนิสในแคลิฟอร์เนีย ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของสหรัฐได้เริ่มใช้ขึ้น เพราะสภาพคอร์ทซีเมนต์ทำให้ลูกบอลกระดอนสูง การจับแบบนี้ตีลูกที่ลอยมาสูงได้อย่างสะดวก แต่มีปัญหาเวลาตีลูกที่ลอยมาต่ำกว่าระดับเอว การจับแบบเวสต์เทิร์นนี้มีทั้งการจับแบบโฟร์แฮนด์และแบบแบ็คแฮนด์

การจับไม้แบบเวสต์เทิร์นโฟร์แฮนด์ จับได้โดยวางไม้ราบคว่ำลงบนพื้นและจับขึ้นมา ซึ่งสันมือจะอยู่ทางด้านล่างทรวงขวาของค้ำม นิ้วหัวแม่มือจะโอบมาอยู่ด้านบน การจับไม้แบบนี้มีการเปลี่ยนแปลงได้เพื่อความถนัดของบางคน เรียกว่า "เซมิ-เวสต์เทิร์น" (Semi-Western) โดยสันมือจะเลื่อนขึ้นมาอยู่ด้านข้างขวา และนิ้วหัวแม่มือโอบข้ามด้านบนไปถึงด้านซ้ายของไม้

การจับไม้แบบเวสต์เทิร์นแบ็คแฮนด์ นักเทนนิสที่จับไม้แบบเวสต์เทิร์นโฟร์แฮนด์ จะเปลี่ยนไปตีแบ็คแฮนด์ได้ง่าย โดยหมุนข้อมือให้คว่ำ และตีลูกแบ็คแฮนด์ด้วยหน้าไม้ด้านเดียวกับที่ใช้ตีโฟร์แฮนด์ แต่การตีแบบนี้ยากเวลาที่ลูกลอยมาต่ำ แต่การจับอีกวิธีหนึ่ง คือให้ขยับมือมาจับไม้โดยสันมือจะมาอยู่ทางด้านบนซ้ายของค้ำม นิ้วหัวแม่มือเหยียดตรงไปอยู่ทางด้านข้างซ้ายอย่างเต็มที่ และโคนนิ้วชี้จะขึ้นมาอยู่ด้านบนของไม้

การจับไม้แบบเวสต์เทิร์นทั้งแบบโฟร์แฮนด์ และแบบแบ็คแฮนด์ ใช้ตีได้ดีกับลูกที่ลอยมาสูง แต่มีความยากและไม่แน่นอน เมื่อต้องเปลี่ยนการจับจากโฟร์แฮนด์มาเป็นแบ็คแฮนด์ และการตีลูกในระดับต่ำ ดังนั้นนักเทนนิสทั่วไปจึงไม่ค่อยใช้การจับไม้แบบนี้มากนัก

ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเทนนิส

ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเทนนิสที่สำคัญ ๆ ได้แก่ การตีลูกกราวด์สโตรคส์ (Ground Strokes) ซึ่งหมายถึง การตีลูกโฟร์แฮนด์ (Forehand) และการตีลูกแบ็คแฮนด์ (Backhand) การตีลูกวอลเลย์ (Volley) การเสิร์ฟลูก (Service) การตบลูก (Overhead Smash) และการตีลูกหลอบ (Lob)

การตีลูกกราวด์สโตรคส์ คือ การตีลูกที่ตกกระทบพื้นแล้วกระดอนขึ้นมา ซึ่งมีอยู่เพียง ๒ อย่างเท่านั้น คือ การตีลูกโฟร์แฮนด์ หมายถึง การตีลูกทางด้านหน้าของฝ่ามือทางด้านขวามือของผู้ที่ถนัดขวา และการตีลูกแบ็คแฮนด์ หมายถึง การตีลูกทางด้านหลังของฝ่ามือทางด้านซ้ายมือของผู้ที่ถนัดขวา

การตีลูกวอลเลย์ คือ การตีลูกที่ยังไม่ตกกระทบพื้น โดยมากจะตีที่บริเวณหน้าเน็ต ซึ่งมีอยู่ ๒ อย่าง คือ การตีลูกวอลเลย์โฟร์แฮนด์ หมายถึง การตีลูกที่มาทางด้านขวามือของผู้เล่น และการตีลูกวอลเลย์แบ็คแฮนด์ หมายถึง การตีลูกที่มาทางด้านซ้ายมือของผู้เล่น

การเสิร์ฟลูก คือ การเสิร์ฟเพื่อเริ่มต้นการเล่นในแต่ละแต้ม โดยโยนลูกบอลไปในอากาศทางใดทางหนึ่งก็ได้ จะสูงหรือต่ำกว่าศีรษะลงมาก็ได้ แล้วใช้ไม้เทนนิสตีลูกบอลนั้น ก่อนที่จะตกถึงพื้นสนาม

การตบลูก คือ ลูกที่ตีจากระดับสูงกว่าศีรษะของผู้ตีทุกลูก ซึ่งไม่ใช่เป็นการเสิร์ฟลูก เป็นการตีลูกเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งโยนลูกโค้งเหนือศีรษะมา การตบลูกมี ๒ อย่าง คือ การตบลูกโดยรอให้ลูกบอลตกกระทบพื้นแล้วกระดอนขึ้นมาก่อนจึงค่อยตบลูก และการตบลูกกลางอากาศ โดยไม่ต้องรอให้ลูกตกถึงพื้น

การตีลูกหลอบ คือ การตีลูกให้โค้งหรือสูงข้ามศีรษะของคู่ต่อสู้ให้ลงในแดนหลังของคู่ต่อสู้ ซึ่งอาจจะใช้การตีแบบกราวด์สโตรคส์ และแบบวอลเลย์ในการตีลูกโค้งหรือลูกหลอบก็ได้

นอกจากนั้น การตีเทนนิสยังแบ่งวิธีการตีออกเป็น ๓ แบบ คือ การตีแบบแฟล็ต (Flat) หมายถึง การตีปะทะหน้าไม้กับลูกบอลตรง ๆ ลูกที่ตีจะพุ่งตรงและกระดอนตรง การตีแบบสไลซ์ (Slice) หมายถึง การตีเฉียงข้างลูก โดยมากจะเจือไม้สูง และตีปาดจากบนลงมาล่าง ลูกที่ตีจะพุ่งไปค่อนข้างช้าและการหมุนของลูกจะหมุนกลับหลัง แต่จะพุ่งกระดอนต่ำทันทีเมื่อลูกกระทบพื้น และการตีแบบท็อปสปิน (Top Spin) หมายถึง การตีเฉียงขึ้น ลูกที่ตีจะหมุนไปข้างหน้าไม่พุ่งตรง หากแต่วิ่งของลูกโค้งลงและจะพุ่งกระดอนสูงอย่างรวดเร็วเมื่อลูกตกกระทบพื้น

สำหรับรายละเอียดขั้นตอนของการสอนทักษะพื้นฐานต่าง ๆ ทางกีฬาเทนนิสนั้น ต่างก็มีหลักและวิธีการสอนที่แตกต่างกันไป ซึ่งยังไม่มีการมาตรฐานการสอนที่แน่นอน

กติกาการเล่นและการแข่งขัน เทนนิสโดยสรุป

ก่อนที่จะเริ่มการเล่นหรือการแข่งขันเทนนิสนั้น จะต้องมีการเสี่ยงก่อนว่า ใครจะเลือกเสิร์ฟก่อนหรือจะเป็นฝ่ายเลือกแดนก่อน การเริ่มเล่นจะเริ่มจากผู้ที่เลือกเสิร์ฟก่อน โดยผู้เสิร์ฟจะต้องเสิร์ฟลูก เป็นแนวทแยงมุมกับคอร์ทไปลงยังพื้นที่คอร์ทเสิร์ฟ โดยเริ่มต้นจากทางด้านขวามือของฝ่ายตน เสิร์ฟไปลงคอร์ทเสิร์ฟด้านซ้ายมือของตนในแดนฝ่ายคู่ต่อสู้ และแต้มต่อมาทางด้านซ้ายมือของตนสลับกันไปจนกว่าจะจบเกม ผู้ใดผู้หนึ่งเมื่อเป็นฝ่ายเสิร์ฟจะต้องเสิร์ฟจนจบเกม แล้วจึงเปลี่ยนให้อีกฝ่ายหนึ่งเสิร์ฟ หากเป็นการเล่นประเภทคู่ โดยสมมติว่า ก. คู่กับ ข. และ ค. คู่กับ ง. เกมแรก ก. เป็นผู้เสิร์ฟ เกมที่สอง ค. เป็นผู้เสิร์ฟ เกมที่สาม ข. ต้องเป็นผู้เสิร์ฟ และเกมที่สี่ ง. จะต้องเป็นผู้เสิร์ฟ จากนั้นเกมที่ ๕ ก. จึงกลับมาเป็นผู้เสิร์ฟอีกครั้งตามลำดับเช่นเดิม

วิธีการเสิร์ฟ. ผู้เสิร์ฟจะต้องโยนลูกขึ้นไปในอากาศ และตีลูกออกไปยังคอร์ทเสิร์ฟ โดยที่เท้าของผู้เล่นต้องยืนอยู่กับที่ ไม่เคลื่อนไหวไปในลักษณะอาการของการเดิน หรือวิ่ง แต่เคลื่อนไหวหรือแกว่งเท้าไปเท้าเดียวได้ไม่จำกัด ถ้าอีกเท้าหนึ่งยังคงสัมผัสอยู่กับพื้นสนามที่เดิมตลอดเวลา ในการเสิร์ฟผู้เสิร์ฟจะกระโดดสองเท้าขึ้นไปพร้อม ๆ กันก็ได้ แต่ต้องไม่สัมผัสกับพื้นที่ภายในคอร์ทและห้ามเหยียบเส้น ถ้าลูกที่เสิร์ฟกระทบกับขอบเน็ต และกระดอนข้ามลงในคอร์ทเสิร์ฟให้ถือว่าเป็นลูก "เล็ท" (Let) ต้องเสิร์ฟลูกนั้นใหม่ ถ้าลูกเสิร์ฟกระทบกับเสาเน็ตที่เหนือกว่าระดับเน็ตแล้วกระดอนลงคอร์ทเสิร์ฟถือเป็น "เล็ท" เช่นกัน

การเล่น

หลังจากการเสิร์ฟ ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายจะตี ลูกโต้ตอบกันโดยที่พยายามไม่ให้ฝ่ายหนึ่งรับได้ การตีลูกจะตีขณะที่ลูกยังไม่ตกกระทบพื้นก็ได้ เรียกว่า "ลูกวอลเลย์" หรือจะตีเมื่อตกกระทบพื้นแล้วก็ได้ แต่ต้องหลังจากที่ตกกระทบพื้นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และจะตีออกนอกบริเวณคอร์ทไม่ได้ ลูกที่ตีลงเส้นพอดหรือถูกเส้นเพียงเล็กน้อยก็ยังถือว่าเป็นดี และลูกกระทบกับขอบเน็ต

นักเทนนิสนิรนาม, "หลักเบื้องต้นเกี่ยวกับเทนนิส," นิตยสารเทนนิส ๕ (พฤษภาคม

แล้วกระดอนข้าม ก็ถือว่าตีเช่นกัน ลูกกระทบกับขอบหน้าไม้ไม่ถือว่าเสีย แต่ถ้าลูกกระทบกับหน้าไม้มากกว่าหนึ่งครั้งถือเป็นเสีย เอื้อมมือข้ามเน็ตไปตีลูกก่อนที่จะพันข้ามเน็ตก็ถือว่าเสีย ตีไปแล้วในขณะที่ลูกยังไม่ตาย แต่ตัวหรือไม้ของผู้เล่นกระทบกับเน็ตก็ถือว่าเสีย

การนับแต้ม

กีฬาเทนนิสมีระบบนับการแพ้ชนะกันด้วย "เซต" (Set) โดยส่วนมากผู้ที่ได้สองเซตก่อนในการแข่งขันสามเซตจะเป็นฝ่ายชนะ แต่ในการแข่งขันบางแห่งและบางแมทช์ (Match) ใช้ระบบการตัดสินแพ้ชนะกันด้วยจำนวน ๓ ใน ๕ เซต การรุลุ้นในสโมสรเทนนิสแต่ละแห่งส่วนมากจะเล่นกันเพียงเซตเดียว เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้ลงสนามบ้าง ในแต่ละเซตแบ่งการเล่นออกเป็นเกม ฝ่ายที่ได้ถึง ๖ เกมก่อนเป็นฝ่ายชนะ ยกเว้นเมื่อได้ ๕ เกมเท่ากันต้องต้อออกไปอีก ๒ เกม เป็นแพ้ชนะกันด้วยสกอร์ ๗ - ๕ และต้อออกไปอีก ๒ เกมทุก ๆ ครั้ง เมื่อเกมเสมอกันอีกจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะเป็นฝ่ายชนะ ๒ เกมติดต่อกัน ซึ่งถือเป็นฝ่ายชนะในเซตนั้น ๆ เช่น ๔-๖, ๕-๗, ๑๐-๘, ๑๑-๙ ฯลฯ (ในปัจจุบันได้มีการนับแต้มระบบ "ไท - เบรก" ขึ้นเพื่อไม่ให้การแข่งขันต้องยืดเยื้อหลังจากที่ได้เกมเท่ากันเมื่อ ๖-๖ หรือตามแต่คณะกรรมการจะกำหนด ยกเว้นการแข่งขันเดวิสคัพ และเฟเดอเรชันคัพ ไม่มีการใช้ระบบไท - เบรก)

ในแต่ละเกมแบ่งออกเป็น ๔ แต้ม แต้มแรกเรียก "๑๕" แต้มที่สองเรียก "๓๐" แต้มที่สามเรียก "๔๐" และแต้มที่สี่เรียกเป็น "เกม" แต่ถ้าทั้งสองฝ่ายเล่นกันได้ ๔๐ - ๔๐ เท่ากันจะเรียกเป็น "ตีวซ์" (Deuce) ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายจะได้เกมก็ต่อเมื่อสามารถทำแต้มได้สองแต้มติดต่อกัน โดยเรียกแต้มแรกเป็น "ฝ่ายเสิร์ฟได้เปรียบ" หากว่าฝ่ายเสิร์ฟได้ และเรียกเป็น "ฝ่ายเสิร์ฟเสียเปรียบ" หากว่าฝ่ายรับเป็นฝ่ายได้แต้มก่อน แต้มต่อมายังคงเรียกว่า "เกม" เช่นเดิม ถ้าหากว่าแต้มยังคงเท่ากันอีกก็เรียกว่า "ตีวซ์" เหมือนเดิมจนกว่าจะได้สองแต้มติดต่อกันจึงได้เกมนั้น และจะเปลี่ยนข้างทุก ๆ เกมเลขชี้

ระบบ ไท - เบรก (Tie-Break) ๗ ใน ๑๒ แต้ม

นับเป็นแต้ม ฝ่ายใดทำได้ ได้ ๑ แต้ม ฝ่ายใดได้ ๗ แต้มก่อนเป็นฝ่ายชนะ หากทั้งสองฝ่ายทำได้ ๖ แต้มเท่ากัน ต้อไปจะต้องทำได้ ๒ แต้ม ติดต่อกันจึงจะเป็นฝ่ายชนะ เช่น

๘-๖, ๘-๗, หรือ ๑๘-๑๖ ฯลฯ การเสิร์ฟ ผู้ที่จะต้องเป็นฝ่ายเสิร์ฟในเกมต่อมาหลังจากที่ เกมเท่ากัน และต้องเล่น ไท - เบรค คือ ผู้เสิร์ฟคนแรกในช่วง ไท - เบรค และเสิร์ฟ ได้เพียงแต้มแรกที่คอร์ทขวา ต่อจากนั้นอีกฝ่ายจะเป็นผู้เสิร์ฟอีก ๒ แต้มโดยเริ่มต้นจากคอร์ท ซ้ายและสลับมาที่คอร์ทขวา ตามลำดับ หลังจากนั้นจะกลับมาที่ผู้เสิร์ฟคนแรกอีก ๒ แต้มโดย เริ่มต้นจากคอร์ทซ้ายเช่นกัน หลักการจ่าอย่างง่าย ๆ ก็คือ ผู้เสิร์ฟคนแรกเสิร์ฟ ๑ แต้ม ต่อไปเสิร์ฟคนละ ๒ แต้ม โดยทำการเสิร์ฟไม่เข้าคอร์ท และผู้เสิร์ฟคนแรกเริ่มต้นทางด้าน คอร์ทขวา เปลี่ยนข้างทุกครั้งเมื่อทั้งสองฝ่ายได้แต้มรวมกันทุก ๆ ๖ แต้ม การนับลำดับการ เสิร์ฟและการเปลี่ยนข้างใช้เหมือนกันทั้งการแข่งขันประเภท เดี่ยวและประเภทคู่ การนับสกอร์ เซ็ทหลังจากจบในช่วง ไท - เบรค เป็น ๗-๖ คือ นับเป็น ๑ เกม เมื่อจบเซ็ทด้วย ไท - เบรค แล้วหากจะต้องมีการเล่นในเซ็ทต่อไปจะต้องเปลี่ยนข้างเสมอไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนข้าง ในระหว่างการใช้ ไท - เบรค มากี่ครั้งแล้วก็ตาม และฝ่ายที่เป็นผู้เสิร์ฟก่อนเมื่อใช้ ไท - เบรค จะต้องเป็นฝ่ายรับลูกเสิร์ฟในเกมแรกของเซ็ทต่อไป

ศัพท์เทคนิคทางกีฬาเทนนิส^๑

- เอช (ACE) : ลูกเสิร์ฟที่เสิร์ฟไปตีสจนคู่ต่อสู้ไม่สามารถจะรับได้ (โดยตีไม่ถูกลูกเลย)
- แอด. (AD.) : มาจากคำว่า แอดวานเตจ (Advantage) คือ แต้มที่ได้หรือเสียหลังจากตีวซ์ (Deuce) แล้ว ถ้าผู้เสิร์ฟได้แต้มก็เรียกว่า แอด. อิน (AD. in) แปลว่า "ผู้เสิร์ฟได้เปรียบ" ถ้าผู้เสิร์ฟเสียแต้มก็เรียกว่า แอด. เอาท์ (AD. out) แปลว่า "ผู้เสิร์ฟเสียเปรียบ"
- แอด. คอร์ท (AD. court) : คือ คอร์ทด้านซ้าย (เพราะเป็นคอร์ทที่เสิร์ฟหลังจากได้ หรือเสียแอด. แล้ว)
- อลล์ (All) : คือแต้มที่เท่ากันเช่น ๓๐-all แปลว่า ๓๐ เท่ากัน
- แอลลี (Alley) : คือ บริเวณพื้นที่ระหว่างเส้นขนานสองเส้นยาวไปตลอดข้างคอร์ททั้ง ด้านซ้ายและด้านขวา

^๑น. นิยมวานิช, เทนนิส (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกษมการพิมพ์, ๒๕๒๓), หน้า ๑๑๒-๑๑๔.

- อเมริกันทวิสต์ (American Twist) : คือ การเลิร์ฟที่ทำให้ลูกเลิร์ฟไปนั้นตกแล้วกระดอน
หมุนไปซ้ำ ๆ
- แองเกิล ชอร์ต (Angle Short) : ลูกตีเฉียงออกเป็นมุมทแยงไป
- อัปโพรช ช็อต (Approach Shot) : ลูกตีเปิดทางจากท้ายคอร์ทแล้วตามไปที่เน็ต
- แอ็ทแท็ค ไดร์ฟ (Attack Drive) : ลูกตีตีแรงเพื่อบุก
- ออสเตรเลียดับเบิล (Australian Doubles) : การเล่นคู่โดยผู้เลิร์ฟและพาร์ท-
เนอร์ (คู่) ยืนอยู่บนคอร์ทซีกเดียวกันเมื่อเวลาเลิร์ฟ
- แบ็คคอร์ท (Back Court) : พื้นที่ระหว่างเส้นเลิร์ฟกับเส้นท้ายคอร์ท
- แบ็คแฮนด์ (Backhand) : ลูกตีตีจากทางด้านซ้ายมือของผู้เล่นที่ถนัดขวา
- แบ็คแฮนด์ คอร์ท (Backhand Court) : คอร์ทซีกซ้าย (ของผู้เล่นถนัดขวา)
- แบ็คสปิน (Back Spin) : ลูกที่หมุนกลับ คือ ลูกตีตีในลักษณะฟันเฉียงลงไป ทำให้ลูก
หมุนกลับ บางทีก็เรียก อันเดอร์คัท (Under Cut)
- แบ็คสวิง (Back Swing) : การเหวี่ยงไม้ไปข้างหลังเพื่อเตรียมตี
- บอลล์บอย (Ball Boy) : เด็กเก็บลูก
- เบสไลน์ (Base Line) : เส้นท้ายคอร์ท (อยู่ห่างจากเน็ต ๓๔ ฟุต)
- เบรกเซอร์วิส (Break Service) : คือ การที่สามารถเอาชนะได้ในเกมที่คู่ต่อสู้เป็นผู้เลิร์ฟ
- บาย (Bye) : คือการได้ยกเว้นไม่ต้องเล่นในรอบนั้น (ในการแข่งขัน)
- แคนนอนบอลล์ (Cannon Ball) : ลูกเลิร์ฟที่เลิร์ฟแรง และตรงโดยไม่มีสปิน
- เซ็นเตอร์มาร์ค (Center Mark) : เส้นสั้น ๆ แบ่งครึ่งสนามตรงท้ายคอร์ท
- เซ็นเตอร์ เซอร์วิสไลน์ (Center Service Line) : เส้นกลางที่ลากจากเน็ตแบ่งครึ่ง
คอร์ทสำหรับเลิร์ฟ
- เซ็นเตอร์ สแตรป (Center Strap) : เข็มขัดคาดกลางเน็ตที่มีห่วงเกี่ยวกับพื้นไว้สำหรับ
ยึดเน็ต
- ชิป (Chip) : ลูกกระหนกเฉือนสั้น ๆ ใช้สำหรับรับลูกเลิร์ฟในการเล่นคู่
- ไช้ค (Choke) : จับไม้โดยร่นมือลึกเข้าไป
- ช็อป (Chop) : ลูกแบ็คสปินที่ตีโดยการฟันไม้ลงไปลูกเป็นมุมกับพื้นดิน (หรือเกือบตั้งฉาก
กับพื้นดิน) มากกว่า ๔๕ องศา

โคลสด์เฟซ (Closed Face) : การตีโดยหน้าไม้คว่ำ ตรงข้ามกับ โอเพ่นเฟซ (Open Face) คือการตีโดยหน้าไม้หงาย

คอนโซลेशन (Consolation) : การปลอบใจ โดยการให้ผู้แพ้ในรอบแรกมาแข่งกันเอง

ครอสคอร์ท ช็อต (Cross Court Shot) : ลูกที่วิ่งเฉียงทแยงจากมุมหนึ่งไปอีกมุมหนึ่ง

ดีพ ช็อต (Deep Shot) : ลูกที่ตกใกล้เส้นท้ายคอร์ทหรือใกล้เส้นเสิร์ฟ

ดีฟอลท์ (Default) : ฆามาไม่ตรงเวลาที่กำหนด ต้องถูกปรับเป็นแพ

ดีเฟนซีฟ (Defensive) : เกมรับ หรือเป็นฝ่ายตั้งรับ ตรงข้ามกับ อ็อฟเฟนซีฟ (Offensive) คือ เกมรุก หรือเป็นฝ่ายรุก

ดีวซ์ (Deuce) : สกอร์ ๔๐ - ๔๐ เท่ากัน เรียกว่า ดีวซ์

ดีวซ์ คอร์ท (Deuce Court) : คอร์ททางขวา เพราะเวลาดีวซ์เราต้องเสิร์ฟที่คอร์ทนี้

ดิงค์ (Dink) : ลูกที่ตีให้มีอาการหมุนกลับ และเมื่อตกแล้วเบาจนเกือบจะไม่วิ่ง

ดับเบิลส์ (Doubles) : การเล่นประเภทคู่ (หรือเรียกทับศัพท์ว่า "ดับเบิลส์") เมื่อรวมทีมคู่มาเล่นกันสองทีม ภาษาอังกฤษจึงเป็นพหูพจน์

ดับเบิลส์ ฟอลท์ (Doubles Fault) : เสิร์ฟเสียสองลูกและเสียแต้มที่เสิร์ฟนั้น

ดรอว์ (Draw) : การจับคู่แข่งขันด้วยการจับฉลาก เพื่อกำหนดว่าใครจะเล่นกับใคร

ไดรฟ์ (drive) : ลูกตีแรงในการรุก

ดริอป ช็อต (Drop Shot) : ลูกหยอด

ดริอป วอลเลย์ (Drop Volley) : ลูกหยอดที่ตีโดยลูกวอลเลย์ (คือ ตีในขณะที่ยังไม่ตกพื้น)

เอิร์นด พอยท์ (Earned Point) : คือ ลูกที่ตีทำแต้มได้ไม่ใช่คู่ต่อสู้ตีติดหรือออกเอง

อิลิมิเนชัน (Elimination) : การแข่งขันแบบแพ้คัดออก

เอเรอร์ (Error) : แต้มที่ตีเสียเอง (ไม่ใช่เพราะคู่ต่อสู้ตีจนรับไม่ได้)

เฟซ (Face) : หน้าแร็กเก็ต

ฟาส คอร์ท (Fast Court) : คอร์ทที่มีผิวพื้นเรียบ ลูกวิ่งเร็วและต่ำ

ฟอลท์ (Fault) : ลูกที่ตีเสีย (โดยมากใช้กับการเสิร์ฟเสีย)

แฟลท ช็อต (Flat Shot) : ลูกที่วิ่งพุ่งตรงไป โดยมีวิถีโค้งหรือสปีนน้อยที่สุด

ฟลอตเตอร์ (Floater) : ลูกที่ลอยช้าข้ามเน็ตไปด้วยวิถีโค้งมาก

ฟุตฟอลท์ (Foot Fault) : ลูกที่ผู้เสิร์ฟ เสิร์ฟโดยเท้าเหยียบเส้นท้ายคอร์ทก่อนไม้จะถูก
ลูกจึงเป็นลูกที่เสิร์ฟเสีย

ฟอร์ซ (Force) : ลูกที่ตีแรง และวางทางจนทำให้คู่ต่อสู้เสียหลัก

โฟร์คอร์ท (Fore Court) : บริเวณพื้นที่ระหว่างเน็ตกับเส้นเสิร์ฟ

โฟร์แฮนด์ (Forehand) : ลูกที่ตีด้านขวามือของผู้ถนัดขวา

โฟร์แฮนด์ คอร์ท (Forehand Court) : คอร์ทด้านขวา (ของผู้ถนัดขวา)

เฟรม (Frame) : ขอบรอบแร็กเก็ต ที่เป็นกรอบสำหรับร้อยเอ็น

เกม (Game) : เกมเป็นส่วนหนึ่งของเซต ใครตีได้แต้ม ๔ แต้มก่อนถือว่าเป็นผู้ชนะในเกมนั้น
นอกจากได้ ๓ แต้มเท่ากัน เรียกว่า ดิวซ์ ต่อจากดิวซ์ (เสมอกัน) ฝ่ายหนึ่ง
ฝ่ายใดจะต้องตีให้ได้แต้ม ๒ แต้มติดต่อกันจึงจะชนะ

กริป (Grip) : การจับไม้ หรือด้ามแร็กเก็ตตอนที่หุ้มด้วยหนัง

กราวด์สโตรคส์ (Ground Strokes) : ลูกที่ตีหลังจากตกลงที่พื้นแล้วกระดอนขึ้นมา ซึ่งอาจ
เป็นลูกโฟร์แฮนด์หรือแบ็คแฮนด์ก็ได้

กัท (Gut) : เส้นที่ใช้ชิงแร็กเก็ตทำด้วยเอ็นจากสัตว์

ฮาล์ฟวอลเลย์ (Half Volley) : การตีหลังจากลูกเพิ่งกระดอนจากพื้นขึ้นมาทันที

แฮนเดิล (Handle) : ด้าม

เฮด (Head) : แร็กเก็ตตอนหัวที่ใช้ตีลูก ซึ่งรวมทั้งกรอบและเอ็น

โฮลด์เสิร์ฟ (Hold Serve) : สามารถเอาชนะในเกมที่ตัวเองเสิร์ฟไว้ได้ (ไม่เสียเกมเสิร์ฟ)

คิล (Kill) : ตบลูกฆ่าโดยแรง

เล็ต (Let) : ลูกที่เสิร์ฟไปแต่สัมผัสเน็ตเสียก่อน หรือลูกที่ต้องเล่นใหม่เพราะมีสิ่งรบกวน

ไลน์แมน (Lines Man) : ผู้กำกับเส้นและคอยชานเวลาลูกออก

ทลอบ (Lob) : ลูกที่ตีสูงขึ้นไปในอากาศประมาณ ๘-๑๐ ฟุต เพื่อให้ข้ามหัวคู่ต่อสู้ที่อยู่หน้า
เน็ตไปตกท้ายคอร์ท

ลฟ (Love) : ศูนย์หรือไม่ได้แต้มเลย

ลฟเกม (Love Game) : เกมที่ชนะ โดยผู้ชนะไม่ได้เสียแต้มเลย (เกมศูนย์)

ลฟเซต (Love Set) : เซตที่ชนะได้โดยผู้ชนะไม่เสียเกมเลย (๖-๐)

แมทช์ (Match) : คือ การแข่งขันในประเภทเดี่ยวหรือคู่ก็ตามผู้ชนะต้องชนะ ๒ จาก ๓ เซต
หรืออาจเป็นชนะ ๓ จาก ๕ เซต (แล้วแต่กำหนด)

- แมทช์พอยท์ (Match Point) : แต้มที่เหลืออีกแต้มเดียว ถ้าชนะก็จะชนะเซ็ทนั้นและในแมทช์นั้น
- มิดคอร์ต (Mid Court) : บริเวณกลาง ๆ คอร์ต ระหว่างเส้นเสิร์ฟและเส้นท้ายคอร์ต
- มิกซ์อัพ (Mix Up) : การใช้ลูกเล่นหลายอย่างผสมกันไป
- เน็ตแมน (Net Man) : ผู้ที่ขึ้นมาอยู่หน้าเน็ตในการเล่นประเภทคู่
- โน แมนส์ แลนด์ (No Man's Land) : บริเวณที่ทุกคนไม่ควรอยู่ (เพราะลูกมักจะตกมาที่ปลายเท้า ทำให้ผู้ที่ยืนอยู่ตรงนั้นลำบาก บริเวณนี้อยู่ตรงกลางระหว่างเส้นเสิร์ฟกับ เส้นท้ายคอร์ต)
- ออฟเฟนซีฟ (Offensive) : เกมรุก
- โอเพนเฟซ (Open Face) : หน้าแร็กเกิดเปิดแขนขึ้น
- โอเพนนิ่ง (Opening) : ลูกตีไปอ่อน ซึ่งเปิดโอกาสให้คู่ต่อสู้ฆ่าได้
- เอาท์ (Out) : ลูกตีออกนอกคอร์ต
- โอเวอร์เฮด สแมทช์ (Overhead Smash) : ลูกตบ
- โอเวอร์สปิน (Over Spin) : เหมือนกับท็อปสปิน (Top Spin) คือ การตีเหนือลูกให้ลูก
ม้วนไปข้างหน้า
- เพซ (Pace) : ความเร็วของลูกที่พุ่งไป
- พาสซิงช็อต (Passing Shot) : ลูกที่สามารถตีผ่านคู่ต่อสู้ไปจนรับไม่ได้
- เปอร์เซ็นต์ เทนนิส (Percentage Tennis) : เล่นเหนียว (ไม่ค่อยตีเสียเองบ่อย)
- เพลซ (Place) : การวางลูก
- เพลซเมนต์ (Placement) : การวางทาง
- โพช (Poach) : ยุทธวิธีที่ใช้ในการเล่นคู่ โดยคนที่เน็ตกระโดดไปตีวอลเลย์เมื่อคู่ต่อสู้
ตีมาที่ทางพาร์ทเนอร์ (คู่)
- เพรส (Press) : กรอบไม้ที่ใช้ประกบแร็กเกิดทั้งสองด้านไว้เพื่อกันงอหรือบิด
- แรลลี่ (Rally) : การตีโต้ตอบกัน
- รีทริฟ (Retrieve) : การโต้ลูกยาก ๆ กลับไปได้
- ราวน์โรบิน (Round Robin) : การจัดแข่งขันแบบพบกันหมด
- รัช (Rush) : การพุ่งตามเข้าไปที่เน็ตหลังจากตีลูกนำไปแล้ว
- ซีด (Seed) : คือ การวางตัวผู้เล่นที่มีฝีมือดีไปไว้คนละสายแข่งขันเพื่อไม่ให้มาแข่งขันกันเอง
ในรอบแรก

- เสิร์ฟหรือเซอร์วิส (Serve/Service) : คือ การเริ่มตี
- เซอร์วิสไลน์ (Service Line) : เส้นเสิร์ฟ (ห่างจากเน็ต ๒๑ ฟุต)
- เซ็ท (Set) : เป็นส่วนหนึ่งของการแข่งขันหนึ่งแมทช์ ผู้ที่ชนะในเซ็ทนั้น คือ ผู้ที่ทำได้ ๖ เกมก่อน โดยต้องทิ้งคู่ต่อสู้อย่างน้อย ๒ เกม (เช่น ๖ เกมต่อ ๔) หรือเป็นผู้ชนะไท - เบรก ในกรณีที่ได้ ๖ เกมเท่ากัน
- เซ็ทพอยท์ (Set Point) : คือ แด้มก่อนสุดท้าย ซึ่งถ้าได้แต้มต่อจากนั้นไปก็จะชนะในเซ็ทนั้น
- ไซด์สปิน (Side Spin) : คือ ลูกหมุนไปข้าง ๆ เวลาตาก็จะกระดอนตีออกข้าง ๆ ซึ่งเกิดจากการตีเฉียงข้างลูก เช่น ลูกเสิร์ฟเฉียง เป็นต้น
- ซิงเกิ้ลส์ (Singles) : การแข่งขันประเภทเดี่ยว (มีผู้แข่งขัน ๒ คน)
- สไลซ์ (Slice) : คือ การตีลูกแบ็คสปินที่ตีให้เร็วเกิดเงื่อนใต้ลูกและเป็นมุมกับพื้นดินน้อยกว่า ๔๕ องศา (คือ เกือบขนานไปกับพื้นดิน)
- สโลว์คอร์ต (Slow Court) : สนามที่มีผิวพื้นหยาบ ลูกมักจะมีกระดอนสูงและช้า
- สมแอส (Smash) : ลูกตบแรงเหนือศีรษะ
- สปิน (Spin) : การหมุนตัวของลูกที่เกิดจากการตี มีท็อปสปิน แบ็คสปิน และไซด์สปิน คือ หมุนม้วนลง หมุนกลับ และหมุนข้าง
- สเตรทเซ็ท (Straight Set) : การชนะในการแข่งขัน ในแมทช์หนึ่งโดยไม่เสียเซ็ทเลย (เช่น ชนะสองเซ็ทรวด)
- เทป (Tape) : ผ้าใบที่หุ้มตอนบนของเน็ตและยาวตลอดไป
- เทนนิส เอลโบว์ (Tennis Elbow) : การเจ็บที่ข้อศอก ซึ่งนักเทนนิสมักจะเป็นหลังจากการใช้แขนมากเกินไป
- โธรท (Throat) : คอของแร็กเก็ต
- ไท - เบรก (Tie-Break) : เมื่อคู่แข่งกันทำได้ ๖ เกมหรือ ๘ เกมเท่ากัน ให้เล่นต่อไปอีก ๔ แด้ม (หรือ ๑๒ แด้ม)
- ท็อปสปิน (Top Spin) : การหมุนม้วนตัวลงของลูกบอล เกิดจากการตีที่ตอนบนของลูก เวลาตกลูกจะกระดอนพุ่งไปอย่างรวดเร็ว
- ทราเจคทอรี (Trajectory) : แนวโค้งของลูกที่วิ่งข้ามเน็ตไป
- อัมไพร์ (Umpire) : กรรมการผู้ตัดสิน

อันเดอร์คัท (Under Cut) : ลูกแบ็คสปิน หรือลูกหมุนกลับโดยเกิดจากการตีเหนือไตลูก

อันเดอร์สปิน (Under Spin) : ลูกแบ็คสปินที่เกิดจากการตีสไลซ์ (Slice) หรือช็อป (Chop)

อันซีดเคด (Unseeded) : ผู้ที่ยังไม่มีชื่อเสียงและไม่ได้รับการวางตัวในกำหนดตารางแข่งขัน

วอลเลย์ (Volley) : การตีลูกที่ยังไม่ตกถึงพื้น

วูดช็อต (Wood Shot) : การตีลูกโดยโคนไม้ ไม่นอนเอ็น

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ พจนีย์ อนาคต^๑ ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบทักษะทางกีฬาเทนนิส เพื่อวัดความสามารถทางทักษะของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ๔ ทักษะ คือ ทักษะการตีลูกโฟร์แฮนด์ ทักษะการตีลูกแบ็คแฮนด์ ทักษะการตีลูกวอลเลย์ และทักษะการเลิฟลูก กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตระดับอุดมศึกษา จำนวน ๑๐๐ คน เข้ารับการสอบ ๒ ครั้ง เว้นระยะห่างกัน ๒ สัปดาห์ และได้ทำการสอบในช่วงที่มีการเรียนการสอนวิชาเทนนิส

ผลการวิจัยปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงควยวิธีการสอบซ้ำของแบบสอบทักษะทางกีฬาเทนนิส มีดังนี้ แบบสอบทักษะการตีลูกโฟร์แฮนด์ เท่ากับ .๔๑๙ แบบสอบทักษะการตีลูกแบ็คแฮนด์ เท่ากับ .๕๕๕ แบบสอบทักษะการตีลูกวอลเลย์ เท่ากับ .๗๕๗ แบบสอบทักษะการเลิฟลูก เท่ากับ .๓๕๕ และแบบสอบทักษะทุกรายการ เท่ากับ .๕๑๙ ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงของแบบสอบทุกทักษะมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความตรงตามสภาพของแบบสอบทักษะทางกีฬาเทนนิสทั้งหมดหาได้จากสหสัมพันธ์จากตำแหน่งคะแนนของสเพียร์แมน ได้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากความสามารถในการทำแบบสอบทักษะทางกีฬาเทนนิสกับการจัดลำดับความสามารถจากคะแนนการแข่งขันเทนนิสแบบพบกันหมด เท่ากับ .๗๕๑ มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

^๑พจนีย์ อนาคต, "การสร้างแบบสอบทักษะทางกีฬาเทนนิส" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ กนก สมะวรรณะ^๑ ได้ศึกษาริวิจัยถึง ผลของการฝึกสายตาที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเทนนิส โดยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลและศึกษาความก้าวหน้าในการเล่นเทนนิสระหว่างกลุ่มที่ฝึกสายตาประกอบการเรียนกับกลุ่มที่เรียนทักษะอย่างเดียวไม่มีการฝึกสายตาประกอบ ใช้อาสาสมัครที่เป็นนักเรียนชายทั้งหมดซึ่งเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ไม่เคยเล่นเทนนิสมาก่อนมีอายุระหว่าง ๑๕-๑๗ ปี ฝึกสายตารวดตามแบบมอง สเนลเลน (Snellen) ปกติ (๒๐/๒๐ ฟุต) ๖๐ คน แบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม ๆ ละ ๒๐ คน ใช้คะแนนในการทดสอบความสามารถในการเรียนรู้ทักษะ (Motor Educability) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มให้มีความสามารถเท่า ๆ กัน กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่มแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ ๑ กลุ่มทดลองที่ ๒ และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองที่ ๑ และกลุ่มทดลองที่ ๒ มีการฝึกสายตาประกอบการเรียนทักษะอย่างเดียวกัน (กลุ่มทดลองที่ ๒ ใช้เวลาในการฝึกมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ๒๐ นาที) ส่วนกลุ่มควบคุมมีการฝึกทักษะแต่เพียงอย่างเดียว ในแต่ละสัปดาห์แต่ละกลุ่มจะได้รับการฝึกเป็นเวลา ๓ วัน ๆ ละ ๑ ชั่วโมง ยกเว้นกลุ่มทดลองที่ ๒ ใช้เวลา ๑ ชั่วโมง ๒๐ นาที นานเป็นเวลา ๔ สัปดาห์ ทุกกลุ่มได้รับการทดสอบทุก ๆ ๒ สัปดาห์

ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่มมีความสามารถในการเล่นเทนนิสไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แต่กลุ่มทดลองที่ ๒ มีแนวโน้มว่ามีความสามารถในการเล่นเทนนิสสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ เอก เกิดเต็มภูมิ^๒ ได้ศึกษาริวิจัยเกี่ยวกับกีฬาเทนนิส โดยเปรียบเทียบลักษณะและเปอร์เซ็นต์ของการถ่ายโยงการเรียนรู้อะหว่างการเรียนโปรแกรมต์

^๑กนก สมะวรรณะ, "ผลของการฝึกสายตาที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเทนนิส" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓).

^๒เอก เกิดเต็มภูมิ, "การเปรียบเทียบการถ่ายโยงการเรียนรู้อะหว่างการเรียนโปรแกรมต์ที่มีต่อการเรียนแบ็คแฮนด์ กับการเรียนแบ็คแฮนด์ที่มีต่อการเรียนโปรแกรมต์ในกีฬาเทนนิส" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓).

ที่มีต่อการเรียนแบ็คแฮนด์กับการเรียนแบ็คแฮนด์ที่มีต่อการเรียนโฟร์แฮนด์ และศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในความสามารถในการตีโฟร์แฮนด์ แบ็คแฮนด์ของกลุ่มที่เริ่มต้นเรียนโฟร์แฮนด์ก่อน กับกลุ่มที่เริ่มต้นเรียนแบ็คแฮนด์ก่อนในกีฬาเทนนิส ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงจำนวน ๔๐ คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ กลุ่ม ๆ ละ ๒๐ คน ใช้เวลาฝึก ๑๒ สัปดาห์ ๆ ละ ๒ วัน ๆ ละ ๒ ชั่วโมง โดยให้แต่ละกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของความสามารถในการตีโฟร์แฮนด์ แบ็คแฮนด์ก่อนการเรียนเท่ากัน และทดสอบความสามารถในการตีโฟร์แฮนด์กับแบ็คแฮนด์ในชั่วโมงสุดท้ายของสัปดาห์ที่ ๖ และชั่วโมงสุดท้ายของสัปดาห์ที่ ๑๒ กลุ่มที่ ๑ ใน ๖ สัปดาห์แรกเรียนแบ็คแฮนด์ ๖ สัปดาห์หลังเรียนโฟร์แฮนด์ และทำในทำนองเดียวกันกับกลุ่มที่ ๒

ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีการถ่ายโอนการเรียนรู้ระหว่างการเรียนรู้แบ็คแฮนด์ต่อการเรียนรู้โฟร์แฮนด์ และระหว่างการเรียนรู้โฟร์แฮนด์ต่อการเรียนรู้แบ็คแฮนด์ การเริ่มต้นเรียนแบ็คแฮนด์ก่อน กับการเริ่มต้นเรียนโฟร์แฮนด์ก่อนในกีฬาเทนนิสมีผลต่อความสามารถในการตีโฟร์แฮนด์ และแบ็คแฮนด์ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ไพฑูรย์ พลเสน^๑ ได้ศึกษาริวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการสระว่ายน้ำในกรุงเทพมหานคร โดยได้สร้างแบบสอบถามส่งไปยังผู้จัดการสระว่ายน้ำ ๒๕ คน และผู้มาใช้บริการ ๑๐๐ คน

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดและดำเนินการสระว่ายน้ำในกรุงเทพมหานครมีดังนี้ คือ ผู้จัดการสระว่ายน้ำมีความรู้ความสามารถในการจัดและดำเนินการไม่เพียงพอ ผู้มาใช้บริการไม่ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และข้อบังคับของสระว่ายน้ำ ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาสระว่ายน้ำสูงกว่ารายรับ อาคารประกอบสำหรับผู้มาใช้สระน้ำไม่ถูกสุขลักษณะและมีจำนวนไม่เพียงพอ การควบคุมคุณภาพของน้ำไม่ได้มาตรฐาน เจ้าหน้าที่และอุปกรณ์ให้ความปลอดภัยมีไม่เพียงพอ

^๑ไพฑูรย์ พลเสน, "ปัญหาการจัดและดำเนินการสระว่ายน้ำในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔).

เกี่ยวกับการจัดและดำเนินการสระว่ายน้ำในกรุงเทพมหานคร ผู้จัดการสระว่ายน้ำ และผู้มาใช้บริการได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้จัดการสระว่ายน้ำและผู้ให้ความปลอดภัยควรมี ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ ผู้มาใช้บริการควรปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และ ข้อบังคับของสระว่ายน้ำ เจ้าหน้าที่สาธารณสุขควรออกตรวจเป็นประจำ เพื่อให้การจัดและ การดำเนินการสระว่ายน้ำได้มาตรฐาน ค่าใช้บริการสระว่ายน้ำไม่ควรแพง ผู้จัดการสระ ว่ายน้ำควรดูแลและรับผิดชอบเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้มาใช้บริการ ควรก่อสร้างสระว่ายน้ำ เพิ่มขึ้นให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ ควรมีสถานที่ที่เป็นร่มเงาและจัดร่มกันแดดให้เพียงพอ การวางวัตถุประสงค์ของสระว่ายน้ำควรเป็นไปเพื่อการบริการชุมชน และควรมีพระราชบัญญัติ ควบคุมสระว่ายน้ำ

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ นำชัย เลวลีย์^๑ ได้ศึกษารววิจัยถึง ผลของการสอนเทนนิส ด้วยวิธีสอนแบบใช้น้ำหนักและไม่ใช้น้ำหนักในการฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายจำนวน ๔๔ คน แบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ ๑ กลุ่มทดลองที่ ๒ และกลุ่มควบคุม โดยทุกกลุ่มมีความสามารถในการเรียนรู้ทางกลไก (Motor Educability) และ ความสามารถในการเล่นเทนนิสเท่า ๆ กัน ทุกกลุ่มเรียนเป็นเวลา ๔ สัปดาห์ ๆ ละ ๓ วันและ วันละ ๑ ชั่วโมง โดยให้กลุ่มทดลองที่ ๑ ฝึกทักษะการเล่นเทนนิสอย่างเดียว กลุ่มทดลอง ที่ ๒ ฝึกทักษะการเล่นเทนนิสควบคู่กับการฝึกด้วยน้ำหนัก กลุ่มควบคุมให้ฝึกเองตามลำพัง ทำการทดสอบความสามารถในการเล่นเทนนิสของทุกกลุ่มในวันอาทิตย์ของสัปดาห์ที่ ๒, ๔, ๖, ๘ นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธีของ นิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls)

ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนเทนนิสด้วยวิธีสอนแบบใช้น้ำหนักและไม่ใช้น้ำหนักใน การฝึก ให้ผลต่อความสามารถในการเล่นเทนนิสไม่แตกต่างกัน และทุกกลุ่มมีความสามารถในการ เล่นเทนนิสเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

^๑นำชัย เลวลีย์, "ผลของการสอนเทนนิสด้วยวิธีสอนแบบใช้น้ำหนักและไม่ใช้น้ำหนัก ในการฝึก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษ ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔).

การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ วิลเลียม เฮช. โซลเลย์ (William H. Solley) และ ซูซาน บอร์เตอร์ส (Susan Borders)^๑ ได้ศึกษาริชัยถึง ผลของการใช้เครื่องยิงลูกเทนนิสซึ่งส่งลูกไปยังผู้เล่น โดยการบังคับความเร็วและทิศทางของลูกบอล ในการสอนเทนนิสขั้นพื้นฐานแก่นักเรียนที่เริ่มเรียนเทนนิส โดยเปรียบเทียบผลของการสอนเฉพาะทักษะการตีลูกโฟร์แฮนด์ ด้วยวิธีการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional Teaching Methods) กับการสอนด้วยวิธีแบบดั้งเดิมแต่ใช้เครื่องยิงลูกเทนนิสช่วยในการสอน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มที่สอนแบบดั้งเดิม และกลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่สอนแบบดั้งเดิมและใช้เครื่องยิงลูกเทนนิสช่วยในการสอน ทั้ง ๒ กลุ่มได้รับการสอนโดยดูจากการสาธิต ฟังคำอธิบาย การฝึกหัด และการแก้ไขในแต่ละบุคคล นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มทดลองจะตีลูกโฟร์แฮนด์จากการส่งลูกของเครื่องยิงลูกอย่างต่ำ ๒๐ ลูกต่อการเรียนแต่ละครั้ง

ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนทักษะการตีลูกโฟร์แฮนด์โดยวิธีการสอนแบบดั้งเดิม และใช้เครื่องยิงลูกเทนนิสช่วยในการสอน ให้ผลดีกว่าการสอนแบบดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญ การใช้เครื่องยิงลูกเทนนิสช่วยในการสอนจะให้ผลดีและมีคุณค่านั้นควรเริ่มต้นโดยการสอนแบบดั้งเดิมก่อนแล้วจึงให้ฝึกหัดกับเครื่องยิงลูกเทนนิส และนอกจากนั้นเครื่องยิงลูกเทนนิสยังช่วยในการพัฒนาฟุตเวิร์ค (Footwork) ของผู้เรียน ถ้าหากว่าสามารถควบคุมในเรื่องเกี่ยวกับความเร็ว และทิศทางในการส่งลูกของเครื่องยิงลูกเทนนิส

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ พอล อาร์. เซอเบิร์ก (Paul R. Surburg)^๒ ได้ศึกษาริชัยถึง ผลของการฝึกหัดในใจ (Mental Practice) เมื่อใช้ควบคู่ไปกับการสอนทักษะ

^๑William H. Solley and Susan Borders, "Relative Effects of Two Methods of Teaching the Forehand Drive in Tennis." The Research Quarterly 36 (March 1965) 1: 120-122.

^๒Paul R. Surburg, "Audio, visual and audio-visual instruction with mental practice in developing the forehand tennis drive," The Research Quarterly 39 (October 1968) 3: 728-734.

การตีลูกไฟร์แอนด์ ๓ วิธี คือ การสอนโดยการฟังเสียงอย่างเดียว (Audio) การเห็นภาพ
 อย่างเดียว (Visual) และการฟังเสียงพร้อมกับเห็นภาพด้วย (Audio - Visual) ซึ่งใช้
 फिल्मสตริป (Filmstrip) ในการสอน ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๑๔๓ คน และทดสอบก่อนและ
 หลังการฝึกหัดโดยใช้แบบสอบของ บอเออร์ - มิลเลอร์ (Broer - Miller Tennis Test)
 กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น ๗ กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง ๖ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๑ กลุ่ม กลุ่ม
 ทดลอง ๓ กลุ่มแรกฝึกแบบการฟังเสียงอย่างเดียว ๑ กลุ่ม การเห็นภาพอย่างเดียว ๑ กลุ่ม
 และการฟังเสียงพร้อมกับเห็นภาพด้วยอีก ๑ กลุ่ม อีก ๓ กลุ่มทดลองที่เหลือฝึกเช่นเดียวกันกับ
 ๓ กลุ่มทดลองแรกเพียงแต่เพิ่มการฝึกหัดในใจเข้าไปด้วยในแต่ละกลุ่ม โดยใช้เวลา ๑๐ นาที
 สำหรับการฝึกหัดในใจหลังจากการสอน กลุ่มทดลองทั้ง ๖ กลุ่มใช้เวลาในการฝึก ๓ ครั้งต่อ
 สัปดาห์ทั้งหมด ๔ สัปดาห์

ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลอง ๓ กลุ่มที่เพิ่มการฝึกหัดในใจเข้าไปด้วยนั้นให้ผลดี
 ในการพัฒนาในการตีลูกไฟร์แอนด์อย่างมีนัยสำคัญ และในระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง ๓ กลุ่มที่เพิ่ม
 การฝึกหัดในใจเข้าไปด้วย กลุ่มที่มีการฟังอย่างเดียวและเพิ่มการฝึกหัดในใจด้วย จะให้ผลดี
 ที่สุดในการพัฒนาในการตีลูกไฟร์แอนด์

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ โดโยซ์ เจ. ค็อตเทน (Doyice J. Cotten) และ
 เจน นิกสัน (Jane Nixon)^๑ ได้ศึกษาริวิจัย โดยเปรียบเทียบผลของการสอนทักษะในการ
 เสิร์ฟลูกเทนนิส ๒ วิธี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงจำนวน ๑๒๓ คน แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม
 คือ กลุ่มทดลองจำนวน ๖๐ คน และกลุ่มควบคุมจำนวน ๖๓ คน กลุ่มทดลองจะเริ่มฝึกการ
 เสิร์ฟลูกจากเส้นคอร์ทเสิร์ฟ (Service Court Line) ตรงกลางคอร์ทก่อนแล้วค่อย ๆ ถอย
 หลังไปจนถึงเส้นท้ายคอร์ท (Base Line) กลุ่มควบคุมจะเริ่มฝึกการเสิร์ฟลูกจากเส้นท้าย
 คอร์ทซึ่งเป็นการสอนแบบดั้งเดิม หลังจากการฝึกหัด ๕ สัปดาห์ ทั้ง ๒ กลุ่มจะทำการทดสอบ
 กับแบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟลูกของ เฮวิทท์ (Hewitt's Tennis Achievement Test)
 ซึ่งทดสอบทั้งความแม่นยำ และความแรงในการเสิร์ฟลูก

^๑Doyice J. Cotten and Jane Nixon, "A comparison of two
 methods of teaching the tennis serve," The Research Quarterly 39
 (December 1968) 4: 929-931.

ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในการสอนทักษะการเสิร์ฟลูกเทนนิสทั้ง ๒ วิธี

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ เชลบี ไบท์เวลล์ (Shelby Brightwell)^๑ ได้ศึกษารวบรวมเกี่ยวกับการสอนแบบสหศึกษา กับแบบแยกสอนชายและหญิง ในการสอนทักษะทางกีฬาเทนนิสสำหรับผู้เริ่มเรียนเทนนิส กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามัธยมต้นทั้งชายและหญิงจำนวนทั้งหมด ๖๔ คน แบ่งออกเป็น ๔ ชั้น ๒ ชั้นเรียนแบบสหศึกษา คือ รวมทั้งชายและหญิง และอีก ๒ ชั้นเรียนแบบแยกชายและหญิง ทั้งหมด ๔ ชั้นจะได้รับการสอนเทนนิสในระดับเริ่มต้นเป็นเวลา ๑ เทอม โดยเรียน ๒ ครั้งต่อสัปดาห์ และทำการทดสอบก่อนและหลังการเรียนการสอนด้วยแบบทดสอบกับฝาผนัง (The Wallboard Test)

ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นการสอนแบบสหศึกษาหรือการสอนแบบแยกชายและหญิง ในการสอนทักษะทางกีฬาเทนนิสสำหรับผู้เริ่มเรียนเทนนิส

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ โจนส์ อี. ฟาเรลล์ (Joan E. Farrell)^๒ ได้ศึกษารวบรวมโดยเปรียบเทียบผลของการสอนทักษะทางกีฬาเทนนิสในการตีลูกโฟร์แฮนด์และแบ็คแฮนด์ โดยการสอนแบบโปรแกรม (Programed Method) กับการสอนโดยครูผู้สอน (Teacher-Directed Method) แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๔ กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม ๒ กลุ่มจำนวน ๔๕ คน และกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่มจำนวน ๔๖ คน แต่ละกลุ่มจะมีผู้สอนที่มีความชำนาญมาสอน ทำการทดสอบก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้แบบทดสอบของ บอเออร์-มิลเลอร์ (The Broer-Miller Forehand-Backhand Drive Test) และทดสอบกับฝาผนัง (The Wallboard Test)

^๑Shelby Brightwell, "Effect of coeducational and segregated classes on tennis achievement," The Research Quarterly 40 (May 1969) 2: 262-265.

^๒Joan E. Farrell, "Programed VS. teacher-directed instruction in beginning tennis for women," The Research Quarterly 41 (March 1970) 1: 51-58.

ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนทั้ง ๒ แบบนี้ให้ผลไม่แตกต่างกัน ถ้าเปรียบเทียบกับจำนวนทั้งหมดของกลุ่ม (Intact Units) แต่ในระดับของผู้ที่มีความชำนาญในทักษะสูง ทั้งในกลุ่มเดียวกันและในระหว่างกลุ่มพบว่า การสอนทั้ง ๒ แบบให้ผลแตกต่างกันทั้ง ๒ แบบทดสอบ การสอนแบบโปรแกรมนี้จะส่งผลให้เกิดการพัฒนาในขั้นสุดท้าย

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ ทอม มาเรียดี (Tom Mariani)^๑ ได้ศึกษาริชัย โดยเปรียบเทียบประสิทธิผลของวิธีสอนแบบมอบหมายงาน (Task Method) กับวิธีสอนแบบตามคำสั่งของครู (Command Method) ในทักษะการตีลูกโฟร์แฮนด์ และแบ็คแฮนด์ในกีฬาเทนนิส กลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม ๆ ละ ๓๐ คน เป็นนักศึกษาชายระดับวิทยาลัย ใช้เวลาศึกษาริชัย ๖ สัปดาห์ กลุ่มละ ๑ แบบวิธีสอนใช้เวลาสอน ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ทั้งหมด ๑๒ ชั่วโมง และทำการทดสอบก่อนและหลังการเรียนการสอน และอีก ๖๐ วันหลังจากการสอนเสร็จแล้ว ทำการทดสอบอีกครั้งหนึ่ง เพื่อวัดความสามารถในการจำในการตีลูกโฟร์แฮนด์และแบ็คแฮนด์

ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนแบบมอบหมายงานให้ผลดีกว่าการสอนแบบตามคำสั่งของครูในการตีลูกแบ็คแฮนด์ แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการสอนทั้ง ๒ แบบในการสอนการตีลูกโฟร์แฮนด์ ทั้ง ๒ กลุ่มแสดงการพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจากการทดสอบก่อนและหลังการเรียนการสอนเมื่อเปรียบเทียบภายในกลุ่มเดียวกัน สิ่งที่มีนัยสำคัญที่พิเศษอีกอย่างหนึ่งคือ ผลการทดสอบครั้งสุดท้าย เพื่อทดสอบความสามารถในการจำในการเรียนรู้การตีทักษะทั้ง ๒ อย่าง ซึ่งผลปรากฏว่า ถึงแม้ทั้ง ๒ กลุ่มจะมีความสามารถที่ลดลงไปจากการหยุดเรียน กลุ่มที่สอนแบบมอบหมายงานจะมีการจำในการเรียนรู้ทักษะการตีลูกทั้ง ๒ อย่างได้ดีกว่าอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

^๑Tom Mariani, "A comparison of the effectiveness of the command method and the task method of teaching the forehand and backhand tennis strokes," The Research Quarterly 41 (May 1970) 2: 171-174.

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๖ โรเลน เบอร์ริส-แบมเมล (Leilane Burrus-Bammel)^๑ ได้ศึกษาวิจัยถึง ผลของการสอนการตีลูกแบบกราวด์สโตรคส์แบบดั้งเดิม (Traditional Ground Stroke Method) กับการสอนแบบวิชีวอลเลย์ (Volley Method) ในการสอนเริ่มแรกของทักษะทางกีฬาเทนนิส กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัยจำนวน ๔๒ คน จากจำนวนชั้น ๖ ชั้นที่เริ่มเรียนเทนนิสซึ่งเป็นสหศึกษา ๓ ชั้นแรกทำการสอนแบบกราวด์สโตรคส์แบบดั้งเดิมจำนวน ๒๐ คน และอีก ๓ ชั้นที่เหลือทำการสอนแบบวิชีวอลเลย์ ในการเรียนเริ่มแรกของทักษะทางกีฬาเทนนิส จำนวน ๒๒ คน แต่ละกลุ่มทำการสอนโดยครูผู้สอนคนเดียวกัน ทุกชั้นใช้เวลาเรียน ๔๐ นาทีต่อครั้ง ๒ ครั้งต่อสัปดาห์ ทั้งหมดจำนวน ๑๔ ครั้ง และทำการทดสอบก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้แบบทดสอบของ บอเออร์-มิลเลอร์ (The Broer-Miller Forehand - Backhand Drive Test) และทดสอบกับฝาดนัง (The Revised Dyer Backboard Test)

ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนทั้ง ๒ แบบเมื่อเปรียบเทียบกันภายในของแต่ละกลุ่ม ทุกกลุ่มมีการพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้ง ๒ แบบทดสอบ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม กลุ่มที่สอนแบบวิชีวอลเลย์ได้มีการพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ สูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบกราวด์สโตรคส์แบบดั้งเดิม เฉพาะในทักษะการตีลูกโฟร์แฮนด์ในแบบทดสอบของ บอเออร์-มิลเลอร์

^๑Leilane Burrus-Bammel, "Traditional Ground Stroke Versus Volley Method of Teaching Beginning Tennis," The Research Quarterly 47 (December 1976) 4: 597-602.